

Nașterea din nou

Botezul Duhului

Darurile duhovnicești

Pierre Oddon

GUTE BOTSCHAFT VERLAG (GBV)

P.O.B. 80 D-6340 Dillenburg 2 Germany

Prefață

„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să convingă, să îndrepte, să dea înțelepciune în dreptate, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul pregătit pentru orice lucrare bună”.

„Este scris”, așa a fost felul dumnezeiesc în care Domnul Isus a răspuns vicleniei Diavolului; și tot în felul acesta trebuie și noi să răspundem diferitelor vederi care apar în creștinătate. Crezînd ce spune Biblia, noi primim nu cuvîntul oamenilor, ci așa cum și este el într-adevăr, Cuvîntul lui Dumnezeu (1 Tesaloniceni 2.13). De aceea vă rugăm să citiți în Biblie toate versetele citate și contextul lor.

Sîntem obligați să aplicăm mereu trei principii: să ne referim numai la Biblie, să cercetăm ansamblul învățaturii pe care ea îl dă pentru un anumit subiect, să nu folosim decît limbajul biblic, pentru a nu ne abate de la învățătura sănătoasă. Felul de prezentare pe care l-am folosit a avut nevoie de multe repetări, dar gîndim că ele nu vor obosi pe cititor.

Cercetarea aceasta este o punere în gardă împotriva tendinței actuale de a baza credința pe diferite „experiențe” și nu pe Cuvîntul lui Dumnezeu. Principiul de a cere să se facă „experiențe spirituale” și să se caute apoi să fie explicate, de bine de rău cu Scriptura, este fals din temelie; prin Cuvînt se încearcă duhurile și nu trebuie să cauți să le aprobi prin el.

Duhul lui Dumnezeu este suveran, dar știm că suveranitatea Lui se desfășoară totdeauna în comuniune strînsă cu Tatăl și cu Fiul și în cadrul fixat dumnezeiesc al Cuvîntului scris. Dacă „Duhul este adevărul” (1 Ioan 5.6), Cuvîntul este de asemenea adevărul (Ioan 17.17). Duhul Sfînt, deci, în toată suveranitatea Sa, nu va face nimic care să fie împotriva învățaturii Scripturii.

Deseori lipsa de cunoaștere, uneori lipsa de supunere față de Scriptură sînt la baza îndepărtărilor numeroase de acum cu privire la subiecte atît de fundamentale cum sînt nașterea din nou și botezul Duhului Sfînt.

Domnul, în harul Său, să-Și dea binecuvîntarea asupra acestei cercetări (care nu are pretenția că ar fi completă) pentru ca cei care sînt copii mici în credință să nu mai fie duși înapoi și încolo de orice vînt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în uneltirea rătăcirii (Efeseni 4.14), ci să se poată întemeia pe făgăduințele dumnezeiești cuprinse în Cuvîntul lui Dumnezeu.

PARTEA ÎNTÎI

Nașterea din nou

„Și viața veșnică este aceasta: să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17.3).

Ce este nașterea din nou?

Biblia ne spune: Să fii născut din apă și din Duh (Ioan 3.3,5).

Născut din apă

Nu poate fi vorba aici de botezul creștin, pentru că: Nicodim, acest învățător iudeu care a venit să-L întrebe unele lucruri pe Isus, n-ar fi putut înțelege așa ceva (nici să vadă împărăția, potrivit versetului 10), pentru că acest botez nu exista încă în momentul acestei convorbiri.

În Biblie, apa este imaginea bine cunoscută a Cuvîntului lui Dumnezeu care curăță. Cîteva exemple vor fi de ajuns:

Ezechiel 36.25: „Vă voi stropi cu apă curată și veți fi curățiți.”

Tit 3.5,6: „El ne-a mîntuit... pentru îndurarea Sa, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfînt, pe care L-a vărsat din belșug peste noi, prin Isus Hristos, Mîntuitorul nostru.”

Efesenii 5.26-27: „Hristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, curățînd-o prin spălarea cu apă prin Cuvînt.”

De altă parte, Cuvîntul lui Dumnezeu este cel care ne naște din nou și nu botezul cu apă:

— Ioan 15.3: „Acum - spune Isus ucenicilor Săi - voi sînteți curați din cauza cuvîntului pe care vi l-am spus.”

— Iacov 1.18: „Potrivit voii Sale, El ne-a născut, prin Cuvîntul adevărului, să fim ca cele dintîi roade ale creaturilor Sale.”

— 1 Petru 1.23: „Fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămînță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvîntul lui Dumnezeu, care este viu și care rămîne.”

Născut din Duh

Aceasta nu poate să însemne botezul Duhului Sfînt, pentru că:

— Nicodim nu l-ar fi putut primi înainte de ziua Cincizecimii (Ioan 7.39).

— în Scriptură aflăm că au fost suflete născute din nou și care n-au primit Duhul Sfânt ca o Persoană divină, care să locuiască în ele. Așa este cazul - pentru un timp, este adevărat - cu ucenicii înainte de Cincizecime, cu samaritenii din Fapte 8, cu ucenicii din Efes, în Fapte 19. Și așa era starea permanentă a celor credincioși din timpul Vechiului Testament, cum vom vedea mai departe.

Este vorba despre lucrarea Duhului lui Dumnezeu care folosește Cuvântul pentru a atinge conștiința și inima, în vederea producerii nașterii din nou; este o lucrare care a început de la căderea omului în păcat și care nu se va termina decât atunci când istoria omului pe pământ se va sfârși.

Nașterea din nou

Ea este deci rezultatul aplicării Cuvântului lui Dumnezeu unui suflet, prin puterea Duhului Sfânt. Alte expresii sînt folosite pentru a arăta aceeași realitate: dacă nașterea din nou ne prezintă partea lui Dumnezeu care dă viața, întoarcerea la Dumnezeu ne prezintă partea omenească, răspunderea lui în primirea Cuvântului lui Dumnezeu. Găsim astfel expresiile: „născut din Dumnezeu” (1 Ioan 3.9), „născut din Duh” (Ioan 3.6), „părtași firii dumnezeiești” (2 Petru 1.4).

Ucenicii lui Isus erau ei întorși la Dumnezeu înainte de jertfirea adusă la cruce?

Unii spun în zilele noastre că ucenicii nu erau întorși la Dumnezeu înainte de învierea Domnului, sprijinindu-se pe textul din Luca 22.31-32: „Simon, Simon, iată, Satan a cerut să vă cearnă ca pe grîu. Dar Eu M-am rugat pentru tine ca să nu ți se micșoreze credința și, după ce te vei întoarce, să întărești pe frații tăi.”

Cercetarea textului din Luca 22.31-32

„Cînd te vei întoarce”

Cea mai bună traducere a originalului grec este „Cînd te vei întoarce” sau „vei fi revenit”, „vei fi restabilit”. Folosirea aici de către traducerea dinainte a cuvintelor „te vei întoarce la Dumnezeu” poate duce la confuzie. Același cuvînt grec este tradus în aceeași evanghelie cu „întoarce” (Luca 1.16-17), „s-au întors” (Luca 2.39, 8.55), „să se întoarcă” (Luca 17.31), „se întoarce” (Luca 17.4).

„să vă cearnă ca pe grîu”

Dacă cerni grîul, îl separi de pleavă. În evanghelie, grîul reprezintă pe cei răscumparați: „își va strînge grîul în grînar” (Matei 3.12), „grîul, strîngeți-l în grînarul meu” (Matei 13.30; vezi

Isaia 21.10 pentru Israel). Dacă tigaia lămurește argintul și cuptorul lămurește aurul (Preoverbe 17.3), nu înseamnă că ele sînt metale proaste, ci tocmai că sînt prețioase; metalele acestea trebuie să fie curățite, să fie înlăturată orice zgură (Maleahi 3.3). Apostolul Petru, care „a revenit” și și-a îndeplinit lucrarea în mijlocul fraților săi, nu ne va spune el că încercarea credinței, mult mai prețioasă decît cea a aurului și care totuși este încercat prin foc, are să fie spre laudă? (1 Petru 1.6,7).

“M-am rugat pentru tine ca să nu ți se micșoreze credința”

Dacă el n-ar fi avut credință reală, nici n-ar fi putut avea vreo micșorare a credinței lui; iar a avea credință în Isus înseamnă a fi mîntuit (Faptele 4.12).

„să întărești pe frații tăi”

Frații tăi care sînt neîntorsi la Dumnezeu ca si tine? Sigur că nu, ci: frații tăi în credință. De altă parte, am fi avut a face cu un om neîntors la Dumnezeu care ar primi sarcina să îngrijească de starea duhovnicească a unor credincioși; tot așa i s-ar fi putut cere lui Saul din Tars care sufla amenințarea și uciderea împotriva ucenicilor Domnului să aibă grijă de săracii adunării din Ierusalim și să vegheze asupra binelui lor duhovnicesc!

Cercetarea evangheliilor

- Ioan 2.11: „Ucenicii Lui au crezut în El”, Ioan 20.31 ne spune: „și crezînd, să aveți viața în Numele Lui”.

- Matei 16.16: „Și Simon Petru, răspunzînd, a zis: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu.” Și 1 Ioan 5.1 ne spune: „Oricine crede că Isus este Hristosul este născut din Dumnezeu.”

- Ioan 16.30: „Noi credem că ai ieșit de la Dumnezeu”. În Ioan 17.8, Isus spune: „Le-am dat cuvintele pe care Mi le-ai dat Tu. Ei le-au primit și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit și au crezut că Tu M-ai trimis”. În Ioan 5.24, El spune: „Cine aude cuvîntul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.”

Și în Ioan 1.12-13: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în numele Lui, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu, care au fost născuți... din Dumnezeu”.

- Ioan 13.10-11: „Isus i-a zis: „Cine are tot trupul spălat, nu are nevoie decît să-i fie spălate picioarele, căci este cu totul curat; și voi sînteți curați, dar nu toți.” Căci știa pe cel care avea să-L vîndă; de aceea a zis: „Nu toți sînteți curați.” A spune că ucenicii nu erau întorși la Dumnezeu, că erau la fel ca Iuda, înseamnă - ceea ce este mai grav - a afirma contrariul cuvintelor Domnului.

- Ioan 15.3-4: „Acum voi sînteți curați din cauza cuvîntului pe care vi l-am spus. Rămîneți în Mine și Eu voi rămîne în voi." Am încerca noi să spunem unui om neîntors la Dumnezeu să „rămînă în Hristos"? Era Domnul mai puțin priceput ca noi?

- Ioan 15.19: „Voi nu sînteți din lume" (la fel și în Ioan 17.16). A fi neîntors la Dumnezeu înseamnă a fi din lume, dar iată că Domnul spune încă o dată în ce stare erau ei.

Învățătura Scripturii este deci foarte clară și unitară: ucenicii erau întorși la Dumnezeu, aveau viața din Dumnezeu, mai înainte de a fi mers Hristos la cruce.

Credincioșii din Vechiul Testament aveau ei viața din Dumnezeu?

Subiectul acesta este în strînsă legătură cu cel dinainte, pentru că ucenicii, înainte de cruce sau, mai exact, înainte de Cincizecime, erau sub vechiul legămînt.

Cum vede Dumnezeu lucrurile

Noi avem totdeauna tendința să aducem lucrurile la nivelul nostru și să le facem potrivite cu priceperea noastră, cu gîndirea noastră; dar Dumnezeu ne vorbește prin revelație și noi nu avem decît să credem, uneori chiar fără să înțelegem. Da, gîndurile lui Dumnezeu sînt mai presus de gîndurile noastre, așa cum cerurile sînt mai presus de pămînt (Isaia 55.9).

- *Matei 25.34*: împărăția este pregătită de la întemeierea lumii.
- *Apocalipsa 13.8*: Aici se vorbește despre aceia ale căror nume n-au fost scrise, de la întemeierea lumii, în cartea vieții Mielului înjunghiat.
- *2 Timotei 1.9-10*: Harul a fost dat în Hristos Isus mai înainte de vremurile timpului, dar a fost descoperit acum prin arătarea Mîntuitorului nostru Isus Hristos.
- *1 Ioan 1.2*: „Vă vestim viața veșnică, care era cu Tatăl și care ne-a fost arătată".
- *Romani 8.30-31*: „Și pe aceia pe care i-a predestinat, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și îndreptățit; iar pe aceia pe care i-a îndreptățit, i-a și slăvit. Deci, ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri?"

Aceste versete arată că, pentru Dumnezeu, lucrarea crucii era un lucru terminat chiar înainte de a interveni căderea omului. În același fel, Domnul va spune înainte de cruce: „Am sfîrșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac", atunci cînd nu se împlinise nimic pentru mîntuirea noastră și viața Sa perfectă, dimpotrivă, era o acuzație în plus pentru cel păcătos.

Ce știau credincioșii Vechiului Testament despre Hristos?

Este greu de spus ceva cu precizie, dar vom cita cîteva expresii:

- *Ioan 5.46*: Isus a zis: „Moise... a scris despre Mine”.

- *Ioan 12.41*: „Isaia a spus aceste lucruri cînd a văzut slava Lui (a lui Hristos) și a vorbit despre El”.

- *1 Petru 1.11*: „Duhul lui Hristos, care era în ei, vestea mai dinainte suferințele lui Hristos și slăvile care aveau să urmeze”.

- *Ioan 8.56*: Isus a spus: „Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că va vedea ziua Mea; a văzut-o și s-a bucurat”.

- *Efesenii 1.12*: „Noi (iudeii) care mai dinainte am nădăjduit în Hristos”.

Grupul celor credincioși

Expresiile folosite ca să-i arate pe cei credincioși dovedesc că ei aveau în ei viața din Dumnezeu.

- *Galateni 3.6*: „Avraam a crezut pe Dumnezeu și aceasta i-a fost socotită ca dreptate”. Deci el era îndreptățit.

- *Galateni 3.9*: „Așa că cei care se întemeiază pe credință sînt binecuvîntați împreună cu Avraam cel credincios”. (Să notăm că nu sfinții Vechiului Testament sînt asemănați cu cei din perioada harului, ci dimpotrivă!)

- *Galateni 3.29*: „Și dacă sînteți ai lui Hristos, sînteți „sămînța” lui Avraam, moștenitori potrivit făgăduinței”.

- *Galateni 4.28*: „Și voi, fraților, ca și Isaac, voi sînteți copii ai făgăduinței”.

Dacă ei n-ar fi fost îndreptățiți, dacă n-ar fi avut viața din Dumnezeu, cum s-ar fi putut ca Dumnezeu să-l numească pe Avraam „prietenul Său” (Iacov 2.23) și să vorbească față către față cu Moise, așa cum un om vorbește cu prietenul lui (Exod 33.11)? Ar putea omul mort în greșelile lui și în păcatele lui să stea înaintea lui Dumnezeu fără să fie nimicit? Nu! Dar acești credincioși cunoșteau fericirea pe care o exprimă David: „Ferice de aceia ale căror fărădelegi sînt iertate și ale căror păcate sînt acoperite. Ferice de omul căruia Domnul nu-i ține în seamă păcatul” (Romani 4.7,8).

Un grup de necredincioși

Dacă prin Cuvînt se arată clar prezența unei grupe de credincioși, aceasta se face în contrast cu o altă grupă de persoane, de oameni necredincioși; unii au viața din Dumnezeu, alții n-o au.

- *Romani 9.6-8*: „Nu toți cei care se coboară din Israel sînt Israel; și măcar că sînt sămînța lui Avraam, nu toți sînt copii; ci „în Isaac vei avea o sămînță care îți va purta numele”. Aceasta înseamnă că nu copiii trupești sînt copii ai lui Dumnezeu, ci copiii făgăduinței sînt socotiți ca

sămînță".

- *Roamni 9.27*: „Chiar dacă numărul fiilor lui Israel ar fi ca nisipul mării, numai rămășița va fi mîntuită".

- *Luca 16* ne arată două locuri după moarte pentru cei din vechea economie:

„în sînul lui Avraam", fără îndoială o imagine evreiască pentru a arăta fericirea din cer (Domnul nu putea încă să spună, ca mai târziu tîlharului pocăit: „Astăzi vei fi cu Mine în rai" *Luca 23.43*);

„în chinuri".

Cum să obții, cît timp ești pe pămînt, intrarea în fericirea veșnică? Ascultînd de Moise și de proroci și pocăindu-te (versetul 29-30). După moarte nu mai este posibilă vreo schimbare (*Eclesiastul 11.3*).

- *Matei 8.10-12*: „Adevărat vă spun că nici în Israel n-am găsit o credință așa de mare. Dar vă spun că vor veni mulți de la răsărit și de la apus și vor sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacov în împărăția cerurilor; iar fiii împărăției vor fi aruncați în întunericul de afară, unde va fi plînsul și scrișnirea dinților".

- *1 Ioan 3.9-12*: „Oricine este născut din Dumnezeu nu practică păcatul, pentru că sămînța Lui rămîne în el; și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu. Prin aceasta sînt arătați copiii lui Dumnezeu și copiii Diavolului. Oricine nu practică dreptatea nu este de la Dumnezeu; nici cine nu iubește pe fratele său. Căci vestea pe care ați auzit-o de la început este aceasta: să ne iubim unul pe altul. Nu cum a fost Cain, care era de la Cel Rău și a ucis pe fratele său. Și pentru ce l-a ucis? Pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau drepte" (conform *1 Ioan 3.7*).

Erau născuți din nou acești credincioși?

Compararea anumitelor versete ne va permite să dăm un răspuns:

- *Ioan 8.56*: „Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că va vedea ziua Mea; a văzut-o și s-a bucurat". *Marcu 9.1*: „Unii dintre cei care stau aici nu vor gusta moartea pînă nu vor vedea împărăția lui Dumnezeu venită cu putere". Biblia spune: „Dacă un om nu este născut din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu" (*Ioan 3.3*).

- *Matei 8.11*: „Mulți vor sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacov în împărăția cerurilor". *Marcu 9.4*: Moise și Ilie sunt cu Domnul Isus în slava împărăției (conform versetului 1). Biblia spune: „Dacă cineva nu este născut din apă și din Duh, nu poate să intre în împărăția lui Dumnezeu" (*Ioan 3.5*). Deci se poate spune că Moise, Ilie, la fel ca Petru, Iacov și Ioan erau născuți din nou și aceasta înainte de cruce.

Bineînțeles, poziția creștină este deosebit de prețioasă: numai cel credincios din perioada harului poate cunoaște pe deplin, pe baza lucrării împlinite a lui Hristos, siguranța mântuirii și bucuria deplină a unei poziții noi în Hristos. Fiind unit cu un Hristos slăvit, el este binecuvântat cu orice binecuvântare duhovnicească în locurile cerești, învrednicit să aibă parte de moștenirea sfinților în lumină și strămutat în împărăția Fiului dragostei Tatălui (Efeseni 2.5-6; Efeseni 1.3; Coloseni 1.1213). Nici un credincios din Vechiul Testament n-a cunoscut aceste binecuvântări. Și toate aceste lucruri sigure ne sînt date prin prezența binecuvîntată a Duhului Sfînt, care a venit, de la Cincizecime, să-Și facă locuința în cel credincios și în Biserică. Această parte a adevărului va fi dezvoltat în cea de a doua parte a cărții acesteia.

Concluzie

Într-un fel general, putem spune că întotdeauna Dumnezeu a comunicat, prin Duhul Său, o viață nouă celor care au crezut Cuvîntul Său. Descoperirea făcută de Dumnezeu, ca obiect al credinței, a putut să crească în decursul veacurilor, încît și-a atins plinătatea atunci cînd S-a arătat Isus Hristos și cînd, prin lucrarea Duhului Sfînt, Cuvîntul lui Dumnezeu a fost completat. Dar totdeauna au fost, pe de o parte, cei care L-au crezut pe Dumnezeu și, pe de altă parte, cei care, chiar dacă poate au crezut în Dumnezeu, n-au crezut cuvintele Lui. A fost de ajuns unuia ca Avraam să creadă că sămînța lui va fi ca stelele cerului și în felul acesta să se încreadă în Dumnezeu, ca să fie îndreptățit (Romani 4). Ucenicii lui Isus au trebuit să recunoscă în El pe Mesia Cel făgăduit de Scripturi. În ce ne privește, noi trebuie să primim ansamblul Cuvîntului lui Dumnezeu și să credem că Isus Hristos a murit pentru păcatele noastre, a înviat pentru îndreptățirea noastră și a fost slăvit la dreapta lui Dumnezeu. Obiectul credinței s-a precizat în felul acesta, dar principiul a rămas același: „Celui care nu face fapte, ci crede în Cel care îndreptățește pe păcătos, credința îi este socotită ca dreptate”.

De aceea Domnul putea să spună:

- *lui Nicodim*: „Tu ești învățorul lui Israel și nu înțelegi aceste lucruri?” (Ioan 3.10).
- *iudeilor din Ierusalim*: „Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvîntul Meu și crede în Cel care M-a trimis are (și nu: va avea) viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață” (Ioan 5.24).

Desigur, lucrarea crucii era absolut necesară pentru ca un singur păcătos să poată fi mîntuit, dar în ochii lui Dumnezeu lucrarea era săvîrșită (Ioan 17.4).

- *și chiar iudeilor*: „Cercetați Scripturile (Vechiului Testament), pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică (și era drept să gîndească așa); dar tocmai ele mărturisesc despre Mine”.

Acum, cînd Mesia Se prezenta poporului, trebuia cu atît mai mult să fie primit Acela care era împlinirea tuturor făgăduințelor divine și de aceea El adaugă: „Și nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viața" (Ioan 5.39,40).

PARTEA A DOUA

Botezul Duhului

„Printr-un singur Duh, noi toți am fost botezați într-un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi". (1 Corinteni 12.13)

Personalitatea si divinitatea Duhului Sfînt

Duhul Sfînt, așa cum ni-L arată Cuvîntul, nu este numai o putere, forță activă a lui Dumnezeu, ci o Persoană divină, la fel ca Tatăl și ca Fiul. El are atributele Dumnezeirii:

- atotștiința: 1 Corinteni 2.10
- atotputernicia: Zaharia 4.6
- prezența Sa în orice loc: Psalmul 139.7
- veșnicia: Evrei 9.14

Locurile din Scriptură care ne arată personalitatea Sa ne descoperă în același timp și divinitatea Sa:

- *Matei 28.19*: Botezul cu apă este dat în numele Duhului Sfînt, tot așa cum este dat în numele Tatălui și al Fiului.
- *Marcu 13.11*: Duhul Sfînt va vorbi prin voi; o persoană vorbește.
- *Ioan 14.16*: „un alt Mîngîietor": trebuie să fie o persoană, tot așa cum a fost Cel dintîi Mîngîietor, Hristos. Același cuvînt grecesc „paracletos" este folosit pentru Duhul Sfînt (Ioan 14.16,26; 15.26; 16.7) și pentru Isus (1 Ioan 2.1); de altă parte, acest calificativ nu se poate aplica decît unei persoane.
- *Ioan 14.26*: trebuie să fie cineva care să aducă aminte, să învețe etc.
- *Ioan 15.26,27*: „El va mărturisi despre Mine. Și voi de asemenea veți mărturisi". Această paralelă arată clar personalitatea Duhului.
- *Ioan 16.7*: „Vă este de folos să Mă duc, căci, dacă nu Mă duc Eu, Mîngîietorul nu va veni la voi". La ce le-ar fi fost de folos dacă, rămînînd fără persoana binecuvîntată a Domnului Isus, El ar fi fost înlocuit cu o simplă influență?
- *Ioan 16.13*: Cînd va veni Mîngîietorul, Duhul adevărului, „acesta"... (în grecește, pronumele masculin este folosit mereu cînd este vorba de Duhul Sfînt, deși numele „pneuma"

(duh) este neutru.)

- *Faptele 5.1-10*: A minți pe Duhul Sfânt (versetul 3) înseamnă a minți pe Dumnezeu (versetul 4).

- *Faptele 13.2*: „Duhul Sfânt a zis: „Puneți-Mi deoparte...” Este o Personalitate absolută: o influență nu vorbește.

- *Efesenii 4.30*: „Nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu”.

- *Romani 8.26*: Mijlocește pentru noi: o persoană divină pe pământ, Duhul Sfânt (versetul 26) și o persoană divină în cer, Domnul Isus (versetul 34).

- *Romani 8.27*: gândirea Duhului.

- *1 Corinteni 12.5,6,11*: Duhul împarte darurile și lucrează ca Dumnezeu,

- *Apocalipsa 1.4*: Duhul Sfânt (sub forma de șapte duhuri) este pus pe aceeași treaptă cu Cel Veșnic și cu Hristos.

„Harul Domnului Isus Hristos și dragostea lui Dumnezeu și părtășia Sfântului Duh să fie cu voi toți” (2 Corinteni 13.13).

Diferite caractere sub care Duhul Sfânt este prezentat în Cuvânt

Duhul Sfânt este prezentat ca Duh de adevăr, de viață, de putere, de dragoste, de sfat, de har, de slavă, de făgăduință, de înfiere (Ioan 14.17; Romani 8.2; 2 Timotei 1.7; Evrei 10.29; 1 Petru 4.14; Efesenii 1.13; Romani 8.15).

El este Duhul Sfânt, Duhul lui Dumnezeu, Duhul Domnului, Duhul Tatălui, Duhul lui Isus, Duhul lui Hristos (Fapte 1.5; Geneza 1.2; Isaia 11.2; 61.1; Matei 10.20; Fapte 16.7; 1 Petru 1.11). Dar El este de asemenea arătat ca: - *pecete*: verbul a pecetlui este folosit pentru Domnul în Ioan 6.27 și de trei ori pentru cei credincioși în 2 Corinteni 1.22; Efesenii 1.13 și 4.30. Textul din Ioan 3.33 ne dă sensul acestui cuvânt: „Cine a primit mărturia Lui, a adeverit (lit.: a pecetluit) că Dumnezeu este adevărat”; în felul acesta, când Dumnezeu pecetluiește un credincios, dându-i Duhul Sfânt, El certifică faptul că credința lui este adevărată. Pecetea este semnul pe care Dumnezeu îl pune pe un credincios, recunoscându-l ca proprietate a Sa, punându-l deoparte pentru El.

- *ungere*: verbul a unge este folosit pentru Domnul în Fapte 10.38 (și în Luca 4.18, Fapte 4.27) în sensul unei consacrări pentru slujire. Fiind folosit de patru ori pentru cel credincios (2 Corinteni 1.21; 1 Ioan 2.20, 27), acest cuvânt arată puterea de înțelegere duhovnicească pentru a distinge lucrurile lui Dumnezeu (1 Corinteni 2.6-16).

- *arvună*: folosit de trei ori (2 Corinteni 1.22; 5.5; Efesenii 1.4), cuvântul acesta arată siguranța lucrurilor care sînt încă de nădăjduit. Este, pentru a spune așa, ca un avans al

lucrurilor care ne aparțin în slavă.

- *botez*: verbul a boteza nu este folosit atunci când Duhul Sfânt a coborât asupra Domnului, ci este totdeauna întrebuințat în Scriptură într-un sens colectiv în legătură cu venirea inițială a Duhului Sfânt (Matei 3.11; Marcu 1.8; Luca 3.16; Ioan 1.33), venind să boteze pe iudei (Faptele 1.5) și pe neamuri (Faptele 11.16) „pentru a fi un singur trup” (1 Corinteni 12.13).

Prin ungere avem cunoașterea, prin pecete avem siguranța; și avînd arvuna în inimile noastre, ne bucurăm mai dinainte de binecuvîntarea cunoscută și în vederea căreia am fost botezați cu Duh Sfânt.

Cîteva lucrări ale Duhului Sfânt

- El este Mîngîietorul celor credincioși (Ioan 14.16).
- El învață și aduce aminte cuvintele Domnului (Ioan 14.26).
- El dă mărturie despre Domnul (Ioan 15.26).
- El convinge lumea de păcat, de dreptate, de judecată (Ioan 16.8-11).
- El călăuzește în tot adevărul (Ioan 16.13).
- El vestește lucrurile care vor veni (Ioan 16.13).
- El dă mărturie că sîntem copii ai lui Dumnezeu (Romani 8.16).
- El toarnă dragostea lui Dumnezeu în inimile noastre (Romani 5.5).
- El ia din ce este a lui Hristos și ni-l vestește (Ioan 16.14).
- El inspiră pe autorii Scripturilor (1 Petru 1.11; 2 Petru 1.21).
- El ne ajută în rugăciunile noastre (Romani 8.26, 27; Efeseni 6.18; Iuda 20).
- El împarte daruri oamenilor (1 Corinteni 12.11).

Toate aceste lucrări ale Duhului Sfânt s-ar putea rezuma prin aceste cuvinte ale Domnului Isus: „El Mă va preamări” (Ioan 16.14).

Expresii care nu trebuie confundate

- *Duhul Sfânt*: persoană divină, veșnică, întocmai ca Tatăl și ca Fiul.
- *Lucrarea Duhului Sfânt*: ea se desfășoară în legătură cu pămîntul, de la cea dintîi pînă la cea din urmă pagină a Bibliei (Geneza 1.2; Apocalipsa 22.17). Se poate stinge lucrarea Duhului, îndeosebi într-o adunare (1 Tesaloniceni 5.19).
- *Darul Duhului Sfânt*: Este de toată însemnătatea să știm că Duhul Sfânt însuși este Cel care formează darul (Faptele 10.44-46, de exemplu). Acest dar caracterizează în mod exclusiv creștinismul. Prin Duhul Sfânt venit aici pe pămînt ca persoană divină, Dumnezeu pecetluiește credința în Hristos și de atunci înainte Duhul Sfânt își face locuința în cei credincioși. El îi

adună de asemenea într-un singur trup ca să formeze „o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul” (Efeseni 2.22).

- *Darurile Duhului Sfânt* talente, aptitudini dăruite în mod suveran de Duhul celor credincioși în vederea slujirii creștine, adică pentru mântuirea păcătoșilor și pentru zidirea Bisericii.

- *Plinătatea Duhului Sfânt*: lucrarea liberă și nestînjinită a Duhului Sfânt în cel credincios, dîndu-i bucuria deplină a lucrurilor cerești sau o pricepere și o putere deosebită pentru o anumită slujire.

- *Roada Duhului*: Arătarea vieții divine în cel credincios: roadele pe care le aduce sînt dovada vieții celei noi pe care el a primit-o de la Dumnezeu și a lucrării Duhului Sfânt în el.

Ce înseamnă cuvintele „a fi botezat”?

Unele persoane vorbesc „de a fi botezat” în sensul de a fi botezat cu Duhul Sfânt; această expresie dă loc la confuzie, ea nu este niciodată folosită în Scriptură în sensul acesta, ci totdeauna în sensul de a fi botezat cu apă sau într-un sens deosebit, ușor de înțeles (ca în Marcu 10.38-39; Luca 12.50). În adevăr, din cele 96 de cazuri în care este folosită expresia botez sau a boteza, nu sînt decît 7 care se referă direct la botezul Duhului Sfânt și, cu o singură excepție (1 Corinteni 12.13), totdeauna arată o paralelă cu botezul cu apă (Matei 3.11; Marcu 1.8; Luca 3.16; Ioan 1.33; Fapte 1.5 și 11.16). Cînd Scriptura spune despre o persoană că a fost botezată (fără să precizeze ceva mai mult), aceasta vrea totdeauna să spună că a fost botezată cu apă și nimic altceva. În ce privește primirea Duhului Sfânt, Cuvîntul lui Dumnezeu se exprimă în felul acesta:

- *darul Duhului Sfânt* (Fapte 2.38; 10.45; 15.8; Romani 5.5; conf. 1 Tesaloniceni 4.8 și 1 Ioan 3.24),

- *a primi Duh Sfânt* (Fapte 10.47; 19.2; Romani 8.15; 1 Corinteni 2.12),

- *a fi pecetluit cu Duh Sfânt* (Efeseni 1.13; 4.30),

- *a fi botezat cu Duh Sfânt* (1 Corinteni 12.13).

Aceste expresii prezintă aspecte diferite ale aceluiași fapt, ele sînt asemănătoare, însă cele două dintîi sînt cele mai clare pentru noi. În treacăt să notăm că Biblia nu vorbește niciodată nici de „cea dintîi experiență”, nici de „cea de a doua experiență”, cuvintele acestea (în sensul în care se folosesc astăzi) fiind cu totul străine Noului Testament.

Trebuie să fii botezat cu foc?

Observație cu privire la Matei 3.11 și la locurile paralele

Nimeni altul în afara lui Ioan Botezătorul nu vorbește despre a fi botezat cu Duh Sfânt și cu foc. Să vedem deci în ce legătură de idei (de citit cu atenție versetele 5 pînă la 12 care formează un întreg):

Textul acesta vorbește despre două feluri de persoane: cei care se pocăiesc cu adevărat (versetul 6) și cei fățarnici (versetul 7). Unii sînt asemănați cu niște pomi care fac roade bune, ceilalți cu niște pomi care fac roadă rea (versetul 10), de asemenea cu grîul și cu pleava (versetul 12).

Este aici arătată foarte clar judecata care va veni peste cei răi, cei drepti fiind cruțați (versetul 10) și „strînși în grînar” (versetul 12). Tot așa, în versetul 7 se spune despre „mînia care vine”, în versetul 10 despre pomul care este „tăiat și aruncat în foc”, iar în versetul 12 despre „aria curățită” și despre „pleava arsă într-un foc care nu se stinge”.

Deci între două versete care vorbesc despre judecată se situează cuvintele acestea ale lui Ioan Botezătorul, prin care el anunță, în modul cel mai clar, actul oficial care va trebui să inaugureze cele două dispensații care aveau să urmeze:

- *cea a harului*: botezul cu Duh Sfânt,
- *cea a judecății*: botezul cu foc (vezi Isaia 61.2; Maleahi 3.2,3:4.1).

Aici, Ioan Botezătorul nu-L arată pe Mesia ca Mîntuitorul venit în har, ca Miel al lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii (Ioan 1.29), ci ca Cel care este Căpetenia împărăției, Cel care va trebui să execute judecata asupra acelor care nu se vor pocăi.

Semnificația focului în Scriptură

El este simbolul judecății care arde, așa cum arată clar textul acesta. Să cităm și alte versete care confirmă lucrul acesta:

- *Deuteronom 32.22*: „Căci focul mîniei Mele s-a aprins și va arde pînă în cea mai adîncă Locuință a Morților, va nimici pămîntul...”
- *Isaia 29.6*: „De la Domnul oștirilor va veni pedeapsa, cu... Flacăra unui foc mistuitor”.
- *Isaia 66.15,16*: „Căci iată, DOMNUL vine cu un foc și carele Lui sînt ca un vîrtej, ca să dea mînia Sa cu furie și mustrea Sa cu flăcări de foc. Căci prin focul și prin sabia Sa, DOMNUL va intra la judecată cu oricine...”
- *Ieremia 21.12*: „Casă a lui David... faceți dreptate... ca să nu izbucnească mînia Mea ca un foc și să se aprindă fără să se poată stinge, din cauza răutății faptelor voastre”.

— *Ezechiel 22.31*: „îmi voi vărsa indignarea peste ei, îi voi nimici în focul mîniei Mele”.

— *Țefania 3.8*: „Am hotărit să strîng popoarele, să adun împărățiile, ca să-Mi vărs indignarea peste ele, toată aprinderea mîniei Mele; căci tot pămîntul va fi mistuit de focul geloziei Mele” (și 1.18).

Da, Dumnezeu nostru, Dumnezeu harului este și un foc mistuitor (Evrei 12.29).

O expresie nefolosită

Această expresie, folosită o dată de Ioan Botezătorul, nu este redată decît de Matei și Luca, potrivit cu caracterul evangheliei lor. Matei îl prezintă pe Mesia, Cel uns, care, după ce avea să fie omorît, își va instaura împărăția prin judecată (*Daniel 9.25,26*; *Psalmul 2*). Luca Îl prezintă pe Fiul Omului, care, datorită umilirii Lui și ascultării Lui pînă la moarte, a primit autoritatea de a judeca (*Ioan 5.27*; *Filipeni 2.8-11*).

În afară de Matei 3.11 și Luca 3.16, expresia aceasta nu este folosită **niciodată**. Domnul însuși a poruncit ucenicilor Săi să rămînă la Ierusalim pînă ce vor fi îmbrăcați cu putere de sus, să aștepte făgăduința Tatălui, pe care El o va trimite (*Luca 24.49*). El spune în *Fapte 1.5*: „Nu după multe zile, voi veți fi botezați cu Duh Sfînt”. Asemănarea textului din *Fapte 1.5* și Matei 3.11 este izbitoare, însă Domnul nu adaugă „și cu foc”, făgăduința Tatălui nefiind judecata - care este „lucrarea Lui neobișnuită și lucrul Lui nemaiauzit” - ci darul Duhului Sfînt.

Este coborîrea Duhului Sfînt un botez cu foc?

Forma sub care Duhul Sfînt a venit să boteze pe cei credincioși este caracteristică: asupra lui Isus, Duhul a coborît sub forma unui porumbel, simbol al curăției, pentru a pecetlui pe Acela care este fără păcat; în *Fapte 2* sînt limbi împărțite ca de foc (nu se spune „limbi de foc”). Este puterea lui Dumnezeu în mărturie, Duhul coborînd peste niște persoane care au o fire păcătoasă (*Levitic 23.17*: pînile de la Cincizecime aveau aluat, simbol al răului; *Luca 12.1* și *1 Corinteni 5.7*). Dar acesta nu era un botez al judecății, căci puterea se arăta în har, atît de bine încît orice ființă din Ierusalim a putut auzi, în propria lui limbă, lucrurile mărețe ale lui Dumnezeu. Nu este interesant să vezi, după mulți ani, că apostolul Petru își amintește de această întîmplare și spune: „Și mi-am adus aminte de cuvîntul Domnului, cum a zis: „Ioan a botezat cu apă, dar voi veți fi botezați cu Duh Sfînt” (*Fapte 11.16*)? Ca unul care a trăit întîmplarea de neuitat din *Fapte 2*, el spune că aceea a fost botezul cu Duh Sfînt, dar se ferește să amintească ceva despre botezul cu foc.

Să fim fericiți că Dumnezeu și Tatăl nostru nu răspunde rugăciunilor alor Săi cînd ei cer: „Dă-ne un botez cu foc!” Nu! Hristos a purtat judecata în locul nostru pe cruce și acum cel

care crede în El are viața veșnică și nu va veni niciodată la judecată, căci a trecut din moarte la viață (Ioan 5.24).

Ce este botezul cu Duh Sfânt?

Se aude spunându-se uneori: „Ai Duhul Sfânt, dar nu ești botezat cu Duh Sfânt”. Istorisirea din Fapte 10 și 11 ne arată lipsa de sens al unor astfel de cuvinte. Desigur, Corneliu și ai săi nu aveau Duhul Sfânt înainte ca Petru să fi venit să le predice; însă Duhul Sfânt a căzut peste ei atunci când ei au auzit Cuvîntul (10.44) și Scriptura spune că aceasta este:

DARUL Duhului Sfânt (10.45),

PRIMIREA Duhului (10.47),

BOTEZUL Duhului făgăduit de Domnul (11.16).

Celelalte trei cazuri din Faptele Apostolilor sînt tot atît de clare. Toți sînt de acord că în ele se vorbește despre botezul Duhului, adică:

— *în Fapte 2*, deși puterea era prezentă, mai întîi de toate era primirea Duhului Sfânt pe care Isus slăvit îl trimite din cer (Fapte 2.33). Și tocmai acesta era darul Duhului Sfânt (Fapte 2.38);

— *în Fapte 8.15-17*, faptul că Duhul Sfânt a fost dat, a fost înțeles chiar și de Simon Magul (versetul 19);

— *în Fapte 19.1-7* Duhul Sfânt este Cel care a venit peste ei.

Duhul Sfânt este arătat în Scriptură atît ca un duh de înfiere, cît și ca un duh de putere, dar nu ca și cum ar fi două duhuri sfinte sau ca și cum Duhul Sfânt dat n-ar fi deci pe deplin, ci acestea sînt două aspecte, două consecințe ale prezenței Sale în cel credincios.

Împreună cu apostolul Pavel, punem întrebarea: „Nu știți că voi sînteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” (1 Corinteni 3.16).

Cum poți să faci parte din trupul lui Hristos?

Scriptura este clară: „Printr-un singur Duh (sau în puterea unui singur Duh), noi toți am fost botezați într-un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh” (1 Corinteni 12.13).

Deci prin botezul Duhului Sfânt, prin primirea Duhului Sfânt cei credincioși formează un singur trup, și prin nici un alt mijloc; Biserica, trupul lui Hristos, nu există decît după coborîrea Duhului Sfânt în ziua Cincizecimii. A spune unui creștin adevărat că nu a fost botezat cu Duh Sfânt înseamnă a-i spune că nu face parte din trupul lui Hristos. Noi nu putem recunoaște în astfel de afirmații glasul Păstorului Celui bun. În timp ce Duhul Sfânt a fost dat ca să unească pe cei credincioși, o anumită învățătură cu botezul cu Duh Sfânt îi divizează; ar

putea veni aceasta de la Dumnezeu? Nu, „un vrăjmaș a făcut aceasta” (Matei 13.28).

Trebuie să observăm că versetul acesta fundamental se găsește în același capitol cu lista celor nouă daruri numite duhovnicești. Dar în timp ce ni se spune clar că aceste daruri sînt împărțite în mod suveran de către Duhul (versetul 11) și nu tuturor (versetele 28-30), se precizează: „Printr-un singur Duh, noi toți am fost botezați într-un singur trup” (versetul 13). În trupul omenesc este numai un nas, o gură, o limbă, dar sînt două urechi, două mîini, o mulțime de nervi etc; și tot așa este în trupul lui Hristos: „Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare așa cum l-a plăcut” (versetul 18). Cine va putea obiecta cu privire la locul pe care Dumnezeu l-a dat fiecărui răscumpărat? Cine va zice: pentru că nu ești nas, gură sau limbă, nu faci parte din trup? (versetele 14-27).

Să încercăm să ni-i imaginăm pe acești „creștini” care n-ar face parte din trupul lui Hristos (însă să citim de fiecare dată și contextul):

- *Romani 12.4-5*: nici un îndemn din capitolul acesta nu s-ar potrivi pentru ei,
- *1 Corinteni 12.13,27*: ei n-ar avea nici daruri, nici slujbe,
- *Efesenii 1.23* și *Colosenii 1.18*: Domnul n-ar fi Căpetenia lor,
- *Efesenii 2.16*: ei n-ar fi apropiați de Dumnezeu prin sîngele lui Hristos; ei n-ar cunoaște pacea și n-ar fi împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu,
- *Efesenii 3.6*: ei n-ar avea parte de „taina lui Hristos” care a fost descoperită,
- *Efesenii 4.4*: ei n-ar avea nădejde,
- *Efesenii 4.12*: ei n-ar fi sfinți și n-ar putea fi folosiți de darurile pe care Domnul le-a rînduit în mod special pentru zidirea trupului Său,
- *Efesenii 4.15-16*: ei n-ar putea crește și n-ar putea fi zidiți,
- *Efesenii 5.29-30*: ei n-ar fi hrăniți și îngrijiți de Hristos,
- *Colosenii 2.19*: ei n-ar fi nici hrăniți, nici strîns uniți,
- *Colosenii 3.15*: pacea n-ar stăpîni în inimile lor și, pe drept cuvînt, nu li s-ar cere să fie recunoscători!

Ce sînt atunci acești creștini fără Mîngîietor, fără putere pentru mărturie, fără Călăuză care să-i conducă în adevăr, care n-ar face parte din trupul lui Hristos? Apostolii nici nu i-ar fi recunoscut ca creștini (Iuda 19).

Duhul Sfînt „în voi” și Duhul Sfînt „peste voi”

Uneori se aude vorbindu-se despre creștini „pe munte” (care au primit Duhul) și creștini „în vale” (care n-au primit Duhul), fapt care este un răsunset și al învățăturilor mincinoase ale „martorilor lui Iehova”, care spun că este o clasă de oameni „unși” (care au primit Duhul) și o

clasă de „alte oi” (care nu au Duhul). Alții zic că se poate să ai Duhul Sfânt „în tine” fără să-L ai „peste tine”, arătând astfel două „experiențe” diferite; să le cercetăm.

Cu ocazia celor patru grupe de persoane despre care se vorbește în Faptele Apostolilor, totdeauna se spune: Duhul Sfânt „**asupra voastră**” (Fapte 1.8; 8.16; 10.44; 19.6); și am văzut că aceasta era împlinirea făgăduinței Tatălui (Luca 24.49), urmarea înălțării la cer a lui Hristos (Ioan 7.39), că acest botez era darul Duhului Sfânt, venirea Duhului Sfânt ca să boteze pe iudei și pe neamuri într-un singur trup (1 Corinteni 12.13); iar în Ioan 14.16-17 se spune clar: „Tatăl vă va da un alt Mângâietor... Duhul adevărului... și va fi **în voi**”. Vedem clar că cele două expresii sînt identice. Nimeni nu pune la îndoială că cei din Corint fuseseră botezați cu Duh Sfânt și Cuvîntul spune: „Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt, care este în voi și pe care îl aveți de la Dumnezeu?” (1 Corinteni 6.19). Duhul Sfânt în voi sau Duhul Sfânt peste voi sînt două aspecte ale aceluiași adevăr: primirea Duhului Sfânt ca o Persoană divină.

Pentru a sprijini deosebirea greșită arătată mai sus, unii vorbesc despre textul din Ioan 20.22: „Și spunînd acestea, a suflat peste ei și le-a zis: „Primiți Duh Sfânt” și subliniază ideea că ei au primit Duhul Sfânt în ei (Ioan 20) înainte de a-L primi peste ei (Fapte 2).

Trebuie în primul rînd să recunoaștem caracterul excepțional și unic al întîmplării din Ioan 20. Numai ucenicii au cunoscut istoric vechiul legămînt, prezența Mesiei în viață pe pămînt, moartea Lui, învierea Lui, înălțarea Lui la cer, coborîrea Duhului Sfânt care a inaugurat perioada harului. Amănuntele experienței lor sînt deci specifice lor, nu sînt generale. De altă parte, aici nu este vorba de primirea Duhului potrivit făgăduinței din Ioan 14.17, căci:

- Duhul Sfânt nu putea coborî pe pămînt ca Persoană divină, potrivit făgăduinței Tatălui, decît numai pe baza răscumpărării și ca urmare a slăvirii lui Hristos (Ioan 7.39); de altfel, întărirea acestui fapt este făcută de Domnul însuși, care spune în Faptele Apostolilor 1.4-8, deci după împrejurarea din Ioan 20, „să aștepte făgăduința Tatălui... Duhul Sfânt”. Petru dă aceeași mărturie în Faptele Apostolilor 2.33: Ioan 20 nu putea fi realizarea făgăduinței divine.

— Nu este vorba aici nici de nașterea din nou, căci ucenicii erau deja născuți din nou, iar Scriptura este clară în privința aceasta.

Verbul „a sufla” folosit în Ioan 20.22, în original este unic în Noul Testament; și el este folosit numai de două ori în Vechiul Testament (în versiunea greacă Septuaginta):

— *Geneza 2.7*: „Și DOMNUL Dumnezeu a făcut pe om din țărîna pămîntului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul a devenit un suflet viu”.

— *Ezechiel 37.9*: Așa vorbește Stăpînul DOMNUL: „Duhule, vino din cele patru vînturi, suflă peste morții aceștia, ca să trăiască!”

Socotim că în Ioan 20 Domnul Isus comunică, pe baza unei lucrări împlinite, viața Sa de

înviere, în același fel în care suflarea DOMNULUI introdusese pe Adam în cea dintâi creație, suflarea lui Isus Cel înviat introduce pe cei credincioși în creația cea nouă, așa cum este scris: „Omul dintâi, Adam, a fost făcut un suflet viu; cel din urmă Adam, un duh dătător de viață”. Textul acesta subliniază măreția și slava lui Hristos Cel înviat: El este Cel care aduce pacea, El este Cel care trimite pe ucenicii Săi, El este Cel care comunică viața Sa de înviere, El este Cel care dă autoritate apostolilor!

De altă parte, avem în versetele 19-29 un tablou profetic deosebit de ales. Găsim, în adevăr: cei credincioși sînt adunați în cea dintâi zi a săptămînii, cu toată împotrivirea; și Domnul era în mijlocul lor, aducîndu-le pacea (versetul 19), misiunea Bisericii, ca martoră a învierii lui Hristos (versetul 20 și 21), Duhul Sfînt dat ca urmare a lucrării de răscumpărare (versetul 22), privilegiul și răspunderea Bisericii (versetul 23), absența lui Toma (care este o imagine a poporului iudeu care s-a lipsit de binecuvîntare) (versetul 24), mărturia Bisericii față de poporul iudeu care refuză să creadă (versetul 25), Isus Se arată poporului iudeu „după opt zile”, adică după ce o săptămînă întreagă (perioada Bisericii) se va fi dus (versetele 26, 27), poporul evreu va crede cînd va vedea pe Mesia (versetul 28), partea privilegiată a Bisericii, singura care avea să primească Duhul de înfiere (versetul 29).

Depinde botezul Duhului Sfînt de botezul cu apă?

Unii spun: „Nu poți să primești Duhul Sfînt dacă n-ai fost botezat mai întîi cu apă, prin cufundare”. Socotim că nu aceasta este învățătura Scripturii.

- *Fapte 2.38*. Petru spune iudeilor: „Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat pentru Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; și veți primi darul Sfîntului Duh”.

- *Fapte 10.44-48*: „Se poate opri apa, ca să nu fie botezați aceștia care au primit Duhul Sfînt ca și noi?” Cel care vorbește este același apostol, care se adresează acum celor dintre neamuri.

Nu căutăm să stabilim un principiu și cu atît mai puțin o ordine cronologică, însă spunem clar că potrivit Scripturii darul Sfîntului Duh nu depinde de botezul cu apă (deci cu atît mai puțin de metoda în care a fost practicat) și că harul lui Dumnezeu nu se lasă împrejmuit de principii omenești. Botezul cu apă este o pecete omenească (deși rînduită de Dumnezeu), dar botezul Duhului este pecetea divină pusă pe credința inimii.

- *Fapte 8.13*. Vedem că și Simon Magul a crezut; pe baza acestei mărturisiri de credință, el a fost botezat, dar atunci cînd Petru și Ioan s-au rugat ca Duhul Sfînt să coboare peste acești noi credincioși, Simon Magul n-a primit Duhul. Motivul ne este dat în versetele 21-23: Simon nu avea nici parte nici sorț în toată treaba aceasta. Inima lui nu era dreaptă înaintea lui Dumnezeu, era plină de fiere amară și în lanțurile fărădelegii. Pe om poți să-l înșeli, dar

nimeni nu-L va înșela pe Dumnezeu.

În ce fel a fost dat Duhul Sfânt în cartea Faptele Apostolilor

Faptul că Duhul Sfânt a fost dat de două ori prin punerea mâinilor a fost neînțeles atât de mult, încât a devenit temeiul unor sisteme de învățătură și de practică. Dar ce spune Scriptura?

Cazuri generale

În cele două evenimente solemne în care Duhul Sfânt a venit să boteze pe iudei (Fapte 2) și pe neamuri (Fapte 10), unindu-i într-un singur trup (1 Corinteni 12.13), Duhul Sfânt a venit (a căzut) peste cele două grupe de persoane fără cerere și fără punerea mâinilor. Nici un caz deosebit n-ar putea tăgădui, și cu atât mai puțin n-ar putea înlocui, principiul general stabilit aici: Dumnezeu este Cel care dă Duhul Sfânt, fără a avea nevoie de un intermediu omenesc; și darul acesta este partea tuturor celor credincioși. Faptul acesta este întărit de cazul celor trei mii de persoane din Fapte 2.41, de cel din Fapte 4.4 și de epistole (2 Corinteni 1.21-22; Efeseni 1.13-14; Romani 8.15; Galateni 3.2). Niciodată nu este vorba de a cere Duhul Sfânt și niciodată (în afară de Fapte 9.17 unde este o poruncă a Domnului dată într-o viziune și în cele două cazuri deosebite pe care le vom cerceta) nu este vorba de punerea mâinilor. Să rămânem la ce ne spune Scriptura.

Cazuri speciale

Fapte 8.15-19. Este vorba de samariteni, un popor amestecat (2 Împărați 17), cu care iudeii nu aveau de a face (Ioan 4.9). Putea să se pună în mod serios întrebarea dacă Filip n-a făcut o lucrare personală, independentă de lucrarea lui Dumnezeu, independent de cei pe care Domnul îi rânduise să aibă grijă de lucrarea Lui. Dumnezeu, în înțelepciune Sa, pentru ca lucrarea să rămână una, dă Duhul Sfânt prin intermediul lui Petru și al lui Ioan, punând astfel pecetea aprobării Sale pe lucrarea lui Filip, arătând totodată identitatea deplină cu lucrarea din Ierusalim și subliniind autoritatea apostolilor.

Fapte 19.6. Aici este vorba de niște ucenici ai lui Ioan Botezătorul care știau foarte bine că Mesia va boteza cu Duh Sfânt (Marcu 1.8), dar care nu știau că făgăduința aceasta fusese deja împlinită. Pavel, care nu era deloc mai prejos decât apostolii aceștia „nespus de aleși” (2 Corinteni 11.5), își arată autoritatea sa de apostol, punând mâinile peste acești credincioși; și Duhul Sfânt vine peste ei.

Toți oamenii sînt acum în legătură cu cazul general, ei fac parte din poporul evreu sau dintre neamuri (primirea Duhului Sfânt este pe baza credinței, fără o anumită cerere și fără punerea

mîinilor). Nimeni nu s-ar putea alătura astăzi de cei din cazurile speciale arătate mai sus, pentru că nimeni nu mai este dintre samaritenii de atunci sau dintre ucenicii lui Ioan Botezătorul.

Pentru cine este darul Duhului Sfînt?

Dacă darul acesta nu este pentru lume (Fapte 14.17), el este desigur:

pentru cei care cred (Ioan 7.39; Fapte 11.17),

pentru fiii lui Dumnezeu (cei care devin fii, crezînd, cum citim în Galateni 4.6),

pentru toți (adică pentru toți cei care cred: 1 Corinteni 12.13).

Fapte 2.1-4. Toți cei care erau adunați au primit Duhul Sfînt (bineînțele, ei erau credincioși).

Fapte 8. Duhul Sfînt nu venise peste nici unul (versetul 16), ci urmare rugăciunii lui Petru și a lui Ioan, precum și a punerii mîinilor de către apostoli, aceia au primit Duhul Sfînt. Cine l-a primit? Toți, în afară de cel care nu avea credință în inimă: Simon vrăjitorul. Da, Duhul Sfînt este pentru toți cei care cred, dar numai pentru cei care cred cu adevărat.

Fapte 10: toți cei care aud Cuvîntul (și îl primesc!) beneficiază de darul Duhului Sfînt (versetul 44).

Fapte 19: toți aceia pe care Pavel i-a învățat și peste care și-a pus mîinile au primit Duhul Sfînt (versetele 6,7).

În afara acestor patru cazuri, sînt multe altele, tot în cartea aceasta, în care nu se vorbește deloc despre primirea Duhului Sfînt, atît de normal era faptul acesta, ca urmare a credinței: „Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat pentru Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; și veți primi darul Sfîntului Duh. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sînt departe acum, în oricît de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeuul nostru" (Fapte 2.38-39). Cine n-ar putea înțelege astfel de cuvinte? Deci așa s-a întîmplat cu cei trei mii care s-au întors la Dumnezeu (Fapte 2.41), cu cei cinci mii (Fapte 4.4) și cu toți ceilalți (Fapte 5.14; 6.7; 9.35,42; 11.12,48; 14.1,21; 17.4,12.34; 19.18...). La fel a fost cu cei din Corint (1 Corinteni 2.12; 2 Corinteni 1.21,22), cu cei din Efes (Efeseni 1.13,14), cu cei din Roma (Roamni 8.15), cu cei din Galatia (Galateni 3.2).

Ne rămîne să gîndim la un verset deseori citat ca să arate că dacă unele persoane n-au avut sau nu pot să aibă Duhul Sfînt, aceasta ar fi pentru că nu ascultă de Dumnezeu. Nu ni se spune în Fapte 5.32 despre Duhul Sfînt că „Dumnezeu l-a dat celor care ascultă de El”?

Să cercetăm învățătura generală a Scripturilor:

Toți oamenii sînt din fire „fii ai neascultării” (Efeseni 2.2), dar toți sînt răspunzători înaintea lui Dumnezeu să se pocăiască (Fapte 17.30) și să creadă (Ioan 3.16; 1 Timotei 2.4) ca să devină „copii ai ascultării” (1 Petru 1.14). A nu crede înseamnă a nu asculta de Dumnezeu. Ascultarea și credința sînt strîns legate în Scriptură, care ne spune de cîteva ori despre „ascultarea credinței” (Romani 1.5; 16.26).

Versetul cel mai clar este Ioan 3.36: „Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine n-ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mînia lui Dumnezeu rămîne peste el”. Cuvintele „a crede”, „a nu asculta” (Ioan 3.36) și „a asculta” (Fapte 5.32) au aceeași rădăcină în grecește. Versetul acesta arată că cei care ascultă de Dumnezeu sînt chiar cei care cred și de asemenea că ascultarea nu este legată numai de darul Duhului Sfînt, ci și de mîntuire. Este deci greșit să spui că o persoană mîntuită nu are Duhul Sfînt pentru că nu ascultă de Dumnezeu, căci dacă ea nu are această „ascultare a credinței”, desigur că ea nici nu este mîntuită.

Afirmarea faptului acestuia fundamental nu contrazice deloc faptul celălalt, că un credincios, copil al lui Dumnezeu, pecetluit cu Duhul Sfînt, poate din nefericire să nu se arate totdeauna un fiu ascultător; de aceea el este îndemnat mereu să arate ascultarea aceasta de fiu (cei necredincioși nu pot fi îndemnați în felul acesta). De altă parte, dacă el nu recunoaște practic drepturile lui Hristos asupra vieții lui, Duhul Sfînt este întristat.

În ziua de azi, cînd se primește Duhul Sfînt?

Scriptura zice:

după ce am crezut (Efeseni 1.13),

cînd sîntem fii (Galateni 4.6).

Dacă nașterea din nou este comunicarea vieții din Dumnezeu unui om care a fost necredincios pînă atunci (Ioan 3.3-5; Matei 18.3), pecetea Duhului Sfînt este amprenta pe care Dumnezeu o pune pe cel credincios (Ioan 7.39; 14.17). Aceste două fețe pot să fie în același timp, ele nu rămîn ca două lucruri deosebite.

Cartea Faptele Apostolilor ne prezintă două cazuri în care Duhul Sfînt nu este dat imediat:

Fapte 8. Dumnezeu, prin această întîrziere (însă în ce zile!) menține unitatea lucrării. Acesta este un caz cu totul deosebit: era pentru prima dată cînd evanghelia se vestea în afara limitelor strîmte ale Ierusalimului (Fapte 8.1).

Fapte 19: Aici întîrzierea se datorește unei lipse de cunoștință cu privire la un punct fundamental al învățăturii creștine. Acești „cîtiva ucenici” care fuseseră învățați de Ioan Botezătorul și care locuiau acum la 1,600 km depărtare de Ierusalim, nu știau că lucrarea de

răscumpărare a fost făcută. Erau desigur „credincioși”, „ucenici”, dar credința într-un Mesia care avea să împăratească nu era de ajuns pentru a face din ei niște „creștini”, trebuia ca ei să creadă în moartea, în învierea și în înălțarea în slavă a lui Hristos. Abia de atunci n-a mai fost piedică pentru ca ei să primească Duhul Sfânt.

Îndată ce un suflet îl cunoaște pe Isus Hristos ca Mântuitorul său personal și se încrede în lucrarea desăvârșită a crucii, Duhul Sfânt este dat. Faptul acesta dă celui credincios bucuria mântuirii lui, puterea pentru a umbla așa cum îi place lui Dumnezeu, siguranța primirii sale ca un copil al lui Dumnezeu.

Fapte 2.37-41: cei trei mii de iudei au primit Duhul Sfânt în aceeași zi.

Fapte 2.47: „Domnul adăuga în fiecare zi (adunării) pe cei care trebuiau să fie mântuiți” (și tocmai prin botezul cu Duh Sfânt faci parte din adunarea care este trupul lui Hristos: Efeseni 4.4; 1 Corinteni 12.13).

Fapte 10.44: chiar în clipa în care Corneliu și cei care erau împreună cu el au auzit Cuvântul prin care li se vestea iertarea păcatelor, Duhul Sfânt a căzut peste ei.

Într-un mod general, putem spune că niciodată nu este întârziere din partea lui Dumnezeu, dar în zilele noastre, ca și atunci, o învățătură incompletă poate ține un suflet în robie și credința poate întârzia să-și însușească rezultatele depline ale lucrării lui Hristos.

Cum este dat Duhul în zilele noastre?

Unii zic: „cerîndu-L și căutîndu-L cu post și cu rugăciune”, iar alții susțin: „prin punera mîinilor pastorului sau în timpul unei strîngerii laolalte speciale pentru a aștepta Duhul Sfânt.”

Scriptura spune:

prin auzirea credinței (Galateni 3.2),

prin credință (Galateni 3.14).

Cererea Duhului Sfânt

Pînă la Cincizecime, cei credincioși puteau să ceară Duh Sfânt (Luca 11.13), căci făgăduința nu fusese încă împlinită (Ioan 7.39); tot așa, Domnul Hristos a rugat pe Tatăl să trimită pe Mîngîietorul, adică pe Duhul Sfânt, dar ar fi împotriva Scripturii să spui că Domnul Hristos continuă să Se roage acum cu acest scop, cînd în Fapte 2.33 ni se spune că Isus a primit din partea Tatălui, Duhul Sfânt făgăduit. După coborîrea Duhului Sfânt în ziua Cincizecimii, niciodată nu se mai vorbește despre cererea Duhului Sfânt, nici în Faptele Apostolilor, nici în epistole, deci să rămînem la Cuvîntul lui Dumnezeu. În ce privește pe credincioșii adevărați, ei pot să mulțumească lui Dumnezeu pentru că, potrivit făgăduinței Lui, ei „au primit Duhul care

este de la Dumnezeu" (1 Corinteni 2.12). Din două lucruri, unul: sau ești un creștin și ai primit Duhul Sfânt, potrivit făgăduinței divine, sau nu ești nicidecum creștin (Romani 8.9); ce îți trebuie, este nu să ceri Duhul Sfânt, ci să-ți însușești rezultatele lucrării lui Hristos și să cunoști adevărata poziție creștină.

Punerea mâinilor pentru primirea Duhului Sfânt

Cartea Faptele Apostolilor ne istorisește două cazuri în care Duhul Sfânt este dat după punerea mâinilor. Să le cercetăm. Cu greu s-ar putea socoti și Fapte 9.8-18 ca susținând ideea aceasta, căci pe de o parte această punere a mâinilor are loc la o poruncă precisă a Domnului, de altă parte faptul acesta se pare să fie numai în legătură cu vindecarea: versetul 12.

Fapte 8.11: Atunci Petru și Ioan au pus mâinile peste ei și aceia au primit Duh Sfânt.

Fapte 19.6: Când și-a pus Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt a venit peste ei.

În aceste două cazuri, cum se spune de altfel în Fapte 8.18, Duhul Sfânt este dat după punerea mâinilor *apostolilor*. Cine nu va înțelege în faptul acesta o precizare importantă? Este de ajuns să faci studii de teologie sau să vrei să te consacri slujirii pentru Dumnezeu sau să fii acceptat ca pastor de către o biserică, pentru a deveni apostol? (vezi 1 Corinteni 4.9 și 2 Corinteni 12.12). Ne dau epistolele vreo îndrumare în direcția aceasta? Nici una!

Strângeri laolaltă pentru așteptarea Duhului Sfânt

Ele sînt cu totul împotriva învățaturii Scripturii. Desigur, după înălțarea la cer a Domnului Isus, ucenicii trebuiau să aștepte la Ierusalim împlinirea făgăduinței Tatălui, adică venirea Duhului Sfânt (Fapte 1.4,5) și ei chiar așa au făcut; dar aici este vorba de un caz unic, căci pentru prima oară Duhul Sfânt avea să coboare peste cei credincioși pentru a forma Biserica lui Dumnezeu și aceasta ca urmare a înălțării în slavă a lui Hristos (Ioan 7.39; Fapte 1.33). „În ziua Cincizecimii erau toți împreună în același loc" (Fapte 2.1). Se rugau? Cuvîntul nu ne spune decît, simplu, că ei erau împreună. Se așteptau ei la semnele care au însoțit și au urmat revărsării Duhului? Nu, ei nu le știau; de altă parte, limbile noi din Marcu 16.17 erau pentru cei care aveau să creadă și nu pentru cei care, pentru că crezuseră, aveau să primească Duh Sfânt (Ioan 7.39). De altă parte, cea dintîi epistolă către Corinteni nu era încă scrisă... Credeți că printre ei se petreceau aceleași lucruri care se pot vedea în strîngerile acestea laolaltă în vederea așteptării? Credeți că se încurajau ei unul pe altul, spunînd: „Să cerem! Să strigăm! Iată, e gata să vină... spuneți: Aleluia!..." Credeți că ați putea smulge de la Dumnezeu printr-o înscenare atît de tristă și de contrară Scripturii, ceea ce Tatăl și Fiul au făgăduit că vor da? (Ioan 14.16,26; 15.26; Fapte 2.33.)

Cum a spus cineva, nu poți decît să-ți arăți durerea pe care o simte orice creștin cînd vede pe frații și pe surorile lui „așteptînd ore întregi... rugîndu-se, plîngînd, zbătîndu-se, strigînd și transpirînd ca să primească botezul Duhului Sfînt; și, după toată această așteptare, toți se întorc acasă, goi, dezamăgiți, ca să vină din nou săptămîna următoare, să se roage, să cînte, să aducă laude, să se zbată din nou și să plece dezamăgiți încă o dată, apoi să mai încerce același lucru peste o săptămîină. Și în felul acesta, timp de săptămîni, de luni, uneori chiar de ani... Se poate găsi în Scriptură vreun lucru care să fie în legătură cu această căutare și această neîmplinire, cu această așteptare și această dezamăgire, cu toate aceste venituri și plecări, totdeauna cu sufletul gol, mereu nesatisfăcuți și mereu căutînd?... Ați putea găsi măcar un verset care să dea o cit de mică încurajare pentru descurajarea aceasta fără sfîrșit?"

Împreună cu apostolul Pavel, să spunem: „Dar mă tem ca nu cumva, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu viclenia lui, tot așa și gîndurile voastre să nu se strice de la simplitatea și curăția față de Hristos" (2 Corinteni 11.3).

Este vorbirea în limbi semnul caracteristic al primirii Duhului?

Nu tăgăduim că vorbirea în limbi care vine de la Dumnezeu poate să fie, în unele cazuri, un semn al primirii Duhului, Scriptura ne spune așa (Fapte 10.46); dar tăgăduim că acesta ar fi semnul inițial, semnul caracteristic:

- Biblia spune dimpotrivă. În adevăr, în capitolul 12 din 1 Corinteni, apostolul Pavel spune, în versetul 13: „printr-un singur Duh, noi **toți** am fost botezați într-un singur trup", dar în versetul 30 el pune întrebarea: „**Toți** vorbesc în limbi?" Această întrebare cere un răspuns negativ. Dacă limbile pot să fie date unora, ele nu sînt singura dovadă a primirii Duhului. Pentru a înlătura versetul acesta, unii aduc două motive: Aici ar fi cazul de darul de a vorbi „în alte limbi", acordat numai unora și nu de semnul limbilor dăruit tuturor. Argumentul acesta este fals, căci versetul acesta cuprinde în mod clar pe toți aceia despre care s-ar putea spune că „vorbesc în limbi"; de altfel, în Fapte 2.4 ni se spune de vorbirea „în alte limbi".

Aici s-ar spune despre vorbirea în limbi în adunare (ca în 1 Corinteni 14.27). Versetul 28 din capitolul 12, pe care se sprijină, nu spune că aceste daruri (apostoli... ajutorări... limbi...) ar trebui în mod obligatoriu să se arate în adunare, ci că ele au fost rînduite de Dumnezeu în adunare, fapt care este cu totul diferit. Versetul 18 confirmă: „Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare așa cum I-a plăcut." Lucrarea mădularilor diferite se poate desfășura spre folosul trupului (versetul 25), dar întocmai ca în trupul omenesc, n-am putea limita activitatea lor.

- în capitolele 14,15 și 16 din Ioan, în care Domnul stă de vorbă cu ucenicii Săi despre

plecarea Sa care avea să aibă loc în curînd și despre venirea Duhului Sfînt, niciodată nu este vorba de vreun semn a cărui lipsă ar fi însemnat într-un mod hotărît neprimirea Duhului! Dacă ar fi existat un asemenea semn, s-ar putea spune că Domnul a uitat să spună ce era esențial! Dimpotrivă, consecințele venirii Duhului Sfînt sînt numeroase și dorim să subliniem două din ele:

- să conducă pe cei credincioși în tot adevărul,
- să slăvească pe Hristos.

De aceea rătăcirile în învățătură și neorînduiri dintr-o grupare de credincioși arată, fără cea mai mică îndoială, că Duhul Sfînt nu își are libertatea de a lucra printre ei.

Chiar dacă toți creștinii ar trebui să vorbească o limbă de neînțeles, aceasta n-ar fi un semn care i-ar caracteriza, care i-ar deosebi de alți oameni, pentru că găsim același fapt la:

preoții budiști,
călugării cerșetori musulmani,
zulușii, indigenii din Borneo,
persoanele spiritiste,
oamenii stăpîniți de Cel Rău,
unii oameni bolnavi mintal.

În adevăr, limbajul personal al acestor bolnavi (expresii neînțelese, fără nici o legătură...) nu se aseamănă cu cel al vorbitorilor în limbi? Nu este la fel ca sfaturile date de unii pastori? Iată ce spun aceștia: „Lăsați să vă meargă limba, spuneți orice, roștiți silabele care vă vin în minte, repetațile, dați la o parte rațiunea" sau: „Eu am să vă spun cîteva cuvinte... voi să le repetați. Le veți încurca, dar să nu vă neliniștiți. Continuați să le repetați de mai multe ori și în curînd veți vorbi în limbi".

Abia dacă este vorba să mai spui că adevăratul „dar al limbilor" comunicat de Duhul lui Dumnezeu nu are nici o legătură cu aceste tehnici absurde.

Ce texte se citează ca să se afirme că „vorbia în limbi este singura mărturie scripturistică a botezului Duhului Sfînt?" Ele sînt în număr de patru:

Fapte 2. Să notăm că felul cum a fost primit atunci Duhul Sfînt a fost spontan (versetul 4) și nu provocat. Atunci s-a arătat un dar al Duhului, ca în 1 Corinteni 12.10; utilitatea darului acestuia este arătată imediat (versetul 5): îndurarea divină înlătură pentru acel timp judecata care căzuse peste neamuri în Geneza 11.6-9, în așa fel încît toți puteau să înțeleagă, în propria lor limbă, lucrurile minunate ale lui Dumnezeu (versetul 11).

Fapte 10.46. Darul limbilor răspîndit în mod suveran de Dumnezeu peste acești credincioși arată, fără îndoială, primirea Duhului: sînt aceleași semne care fuseseră date în Fapte 2, încît

Petru a putut mărturisi înaintea apostolilor că și neamurile au primit Duh Sfânt. Să observăm totuși că Petru nu spune, simplu, că Duhul Sfânt a căzut peste ei, nici chiar că a venit peste ei într-un mod obișnuit, ci „ca și peste noi la început” (Fapte 11.13) și el leagă faptul acesta de făgăduința pe care Domnul a amintit-o ucenicilor Săi chiar înainte de ziua Cincizecimii (Fapte 11.16; 1.5). Așa cum a spus cineva: „limbile erau un semn, nu pentru că erau așteptate, ci tocmai pentru că erau neașteptate, necerute, neobișnuite - pentru a convinge chiar pe iudeii cei mai împotriviți, că Dumnezeu voia să-i aibă atât pe cei dintre neamuri cât și pe iudei, în poporul Său”.

- *Fapte 19.6*: „ei vorbeau în limbi și prorocau”. Aici sînt două daruri ale Duhului Sfânt care arătau, desigur, primirea Duhului. Și Duhul Sfânt despre care ei nu știau că există, Se arată în ei prin semne care nu se pot pune la îndoială.

În aceste trei cazuri istorisite în cartea Faptelor Apostolilor, darurile Duhului (vorbirea în limbi, prorocia) arată primirea Duhului Sfânt de aceste grupuri diferite de credincioși; dar are cineva dreptul să generalizeze faptul acesta? (Limbile nu sînt menționate în capitolele 8 și 9, deci nu le putem aduce aici în mod artificial). Am văzut cu altă ocazie că în capitolele 2 și 10 ni se arată cazul general, dar că era vorba atunci de darul Duhului Sfânt care este pentru toți cei credincioși (Efeseni 1.13), în timp ce aici este vorba de darurile distribuite în mod suveran de Duhul lui Dumnezeu, dar nu la toți (1 Corinteni 12.29-30).

De ce să taci cînd este vorba de mulțimea celorlalte cazuri despre care Scriptura nu vorbește? Niciodată nu mai este vorba de darurile acestea în legătură cu primirea Duhului; cînd S-a angajat Dumnezeu să dea darul limbilor tuturor credincioșilor? În capitolul 16 din evanghelia după Marcu veți spune. Să cercetăm deci versetele acestea:

Marcu 16.17,18. Dacă cineva ar vrea să afirme, potrivit textului acestuia, că toți credincioșii trebuie să vorbească în alte limbi, ar trebui să afirme în același timp că:

- toți cei credincioși trebuie să scoată demonii,
- toți cei credincioși pot lua în mînă șerpi fără să sufere nici un rău (cum a fost cazul cu apostolul Pavel în Fapte 28.5),
- toți credincioșii pot să bea ceva aducător de moarte, fără să moară (să notăm că aici este scris: „dacă vor bea...”),
- toți credincioșii ar putea cu ușurință să-și pună mînile peste bolnavi, (dar semnul dat nu este în punerea mîinilor... ci în vindecarea bolnavilor!), nu unul din cînd în cînd, nici chiar nouă din zece, ci toți bolnavii vindecați prin puterea lui Dumnezeu (ca în Fapte 5.16 și 28.8,9).

Dar ce constatăm? Disparația mai mult sau mai puțin completă a acestor semne date potrivit

înțelepciunii lui Dumnezeu pentru stabilirea creștinismului:

Când un credincios este mușcat de un șarpe, el se grăbește să caute o doctorie, iar dacă bea o otravă, moare. Dacă înțelepciunea lui Dumnezeu a retras semnele acestea atunci când ele n-au mai fost absolut necesare, cine îi va spune: Ce faci?

În legătură cu textul acesta, socotim că trebuie să mai reținem:

- că este vorba de semne și nu de daruri ale Duhului,
- că aceste semne nu erau promise apostolilor (care primiseră misiunea de a predica: versetul 15), ci acelor care aveau să creadă în urma cuvântului lor,
- că semnele acestea sînt prezentate ca o consecință a credinței (cei care vor crede: versetul 17) și nu ca o consecință a unei presupuse „a doua experiență”.

Atunci când Scriptura spune că „limbile sînt un semn nu pentru cei care cred, ci pentru cei necredincioși” (1 Corinteni 14.22), unul care ar „vorbi în limbi” ar ajunge un semn pentru cei credincioși. Încă o dată trebuie să notăm că o astfel de învățătură este în afara Cuvântului lui Dumnezeu.

Care sînt, potrivit Scripturii, semnele primirii Duhului?

A spune celor credincioși că n-au Duhul Sfînt pentru că nu vorbesc în limbi, pentru că nu sînt ceea ce ar putea să fie, că se simt obosiți pe cale înseamnă a-i înșela! A face să te îndoiești de făgăduințele lui Dumnezeu, a tulbura sufletele neîntărite, acesta a fost totdeauna scopul urmărit de Vrajmaș și de cei ai lui (Geneza 3.1-5). A zidi, a întări în credință - acestea sînt activitățile care vin de la Dumnezeu. Să hrănim oile slăbite, arătîndu-le Persoana lui Hristos, să le învățăm să meargă prin credință și nu prin vedere (atenție: credința care se sprijinește pe minuni nu este credința care mîntuiește!). Să le arătăm că dacă viața lor este mohorîtă, este așa pentru că nu dau Domnului cel dintîi loc, pentru că Duhul care este în ei este întristat (și cum să nu fie, cînd, printr-o învățătură greșită, ai cărei răspînditori vor da socoteală într-o zi, El este greșit înțeleș?), pentru că tolerează păcate nejudicate, obiceiuri lumești; să le amintim că singele lui Isus Hristos curățește de orice păcat și că părtășia pierdută poate fi regăsită. Să le vorbim despre felul cum scapi de „eu”, de firea păcătoasă, de păcat, de lume, să le arătăm poziția adevărată a celui credincios: „în Hristos”. Dar niciodată să nu insistăm să facă iar ce făceau pînă acum: să fie ocupați de ei înșiși, de slăbiciunile lor și de neajunsurile lor. A face ca sufletele să se preocupe cu ele însele nu este o slujbă care vine de la Dumnezeu.

Mulți folosesc întrebarea pusă de apostolul Pavel *ucenicilor lui Ioan Botezătorul* pentru a tulbura pe niște *creștini adevărați*: „Ați primit voi Duh Sfînt cînd ați crezut?” (Fapte 19.2). Nu vom putea face alt lucru mai bun decît de a căuta să facem ca sufletele să se întemeieze pe

Cuvîntul lui Dumnezeu și să punem cîteva întrebări:

Știi ce are cel credincios care a primit pe Isus Hristos ca Mîntuitor al său pentru el? - viața veșnică (și nu cum se înțelege uneori: o viață veșnică și totuși care n-ar fi veșnică).

Știi ce a făgăduit Dumnezeu celor care și-au pus încrederea în lucrarea de pe cruce, care au înțeles că dacă Hristos a murit pentru ei, au murit și ei împreună cu El, celor care cred ceea ce Scriptura numește „evangelia mîntuirii noastre”? Duhul Sfînt! Așa citim: „După ce ați auzit cuvîntul adevărului, evangelia mîntuirii voastre, ați crezut în El și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfînt al făgăduinței” (Efeseni 1.13).

Știi ce înseamnă a fi „în Hristos”? Știi ce înseamnă că „Hristos este în voi” (Romani 8.1,10)? Știi că faptul acesta este legat de prezența Duhului Sfînt în voi (Ioan 14.15-23)?

Poți să-l spui lui Dumnezeu „Tată”? - Prin duhul de înfiere pe care l-ai primit, poți să cunoști relația aceasta de fiu și Duhul este Cel care dă mărturie duhului tău că ești un copil al lui Dumnezeu (Romani 8.14-16). (Mulți credincioși se roagă lui Dumnezeu, spunîndu-l „Doamne”; este corect să fie așa, însă este pericol, dacă obișnuiesc mereu să-l spună așa, să nu fi înțeles niciodată relația de fiu.)

Este dragoste în inima ta? Este dragoste pentru Dumnezeu, dragoste pentru frații tăi, dragoste pentru sufletele care pier? Dacă este, putem spune că dragostea lui Dumnezeu a fost vărsată în inima ta, și știi cum? - „prin Duhul Sfînt care ți-a fost dat” (Romani 5.5; 1 Ioan 4.12-13). Ce siguranță prețioasă!

Pomul se cunoaște după roadele lui. Arăți tu „roada Duhului”? Roade bune nu pot fi date de un pom rău (Galateni 5.22). Citim într-o broșură că cele trei urmări ale botezului cu Duh Sfînt (dovedit prin vorbirea în limbi) sînt:

- o viață de adorare reînnoită,
- un gust necunoscut înainte pentru Cuvîntul lui Dumnezeu,
- o bucurie care dă peste margini.

Fără îndoială că prezența Duhului Sfînt în cel credincios aduce în mod normal laudă, dorințe duhovnicești și bucurie, dar ne temem că limbajul folosit aici conduce la o analiză lăuntrică greșită și descurajatoare.

Ne întrebăm cum reacționează persoanele care spun altora că n-au Duhul Sfînt, cînd înțîlnesc credincioși care realizează mai bine ca ele:

- adorarea,
- dorința după Cuvîntul lui Dumnezeu,
- bucuria pe care o dă siguranța mîntuirii.

În adevăr, cum să se bucure de siguranța mîntuirii, cînd, potrivit aceleiași învățăături greșite,

mîntuirea se poate pierde, tot așa ca și Duhul Sfînt! Dacă este un lucru foarte clar că trebuie să stăruim zi de zi în credință, totuși înseamnă a aduce o nesocotire a prețului pe care îl are lucrarea lui Hristos, dacă zici: „Hristos dă celui credincios o viață veșnică, totuși practic ea nu este veșnică (pentru că o poate pierde!), dar poate să devină veșnică, dacă noi sîntem credincioși pînă la sfîrșit". Nu înseamnă aceasta a înjosi îngrozitor puterea sîngelui lui Hristos? Nu înseamnă aceasta a predica o mîntuire prin fapte? Lucrarea lui Hristos, deci, nu ne mai mîntuiește, ea ar fi de ajuns doar ca să ne aducă pe un drum pe care noi am putea obține mîntuirea prin credincioșia noastră!

Niciodată un credincios nu va cunoaște pacea, atîta timp cît va face ca ea să depindă de experiențele lui, de sentimentele lui sau de credincioșia lui. Singura temelie a păcii noastre, a prezenței Duhului în noi este credința în cele spuse de Cuvîntul lui Dumnezeu, credința în lucrarea prețioasă a lui Hristos; să nu uităm lucrul acesta!

„Și Dumnezeuul nădejii să vă umple de toată bucuria și pacea pe care **o dă credința**, pentru ca, prin puterea Duhului Sfînt, să fiți plini de nădejde" (Romani 15.13).

Plinătatea Duhului

Expresiile „umplut de Duh Sfînt" și „plin de Duh Sfînt" se întîlnesc de 15 ori în Noul Testament. Cea dintîi dintre aceste expresii este aproape totdeauna legată de o mărturie dată cu gura, deseori în condiții de împotrivire; ea pare să fie o putere deosebită pentru o slujbă sau o mărturie anumită (este folosită de 8 ori: Luca 1.15,41,67; Fapte 2.4; 4.8,31; 9.17; 13.9).

Cea de a doua expresie ne face să ne gîndim mai ales la o stare care caracterizează pe unii credincioși, dar pe care toți ar trebui s-o caute. Ea se întîlnește de 7 ori (de cinci ori ca adjectiv, în Luca 4.1; Fapte 6.3,5; 7.55; 11.20 și de două ori ca verb, în Fapte 13.52 și Efeseni 5.18).

Expresia „plinătatea Duhului" nu se găsește în Biblie și nu o vom folosi aici decît ca fiind potrivită unui credincios în care Duhul Sfînt nu este împiedicat de firea păcătoasă.

Unii învață că vorbirea în limbi este semnul caracteristic al plinătății Duhului, că s-ar asemana cu o inimă prea plină care dă pe deasupra.

De aceea punem întrebările acestea:

De ce Ioan, Elisebata și Zaharia nu vorbeau în limbi, deși ei fuseseră umpluți cu Duh Sfînt, mai înainte chiar ca Duhul Sfînt să coboare într-un mod definitiv asupra celor credincioși (Luca 1.15,41,67)?

De ce nu ni se spune niciodată că Domnul Isus ar fi vorbit în limbi, pentru că El cunoștea mai bine ca oricine plinătatea aceasta (Luca 4.1)?

De ce faptul de „a vorbi alte limbi” nu este legat decît o singură dată de plinătatea Duhului Sfînt (Fapte 2.4)? De ce, în toate celelalte cazuri, se întîlnesc cu totul alte manifestări, ca de exemplu: vestirea evangheliei (Fapte 4.8,31), privirea la Isus în slavă (Fapte 7.55) sau chiar recunoașterea unei stări rele duhovnicești (Fapte 13.9)? Ea este de asemenea strîns legată de bucuria creștină (Fapte 13.52).

Este potrivit Scripturii (Fapte 2.4; 9.17) ca această „plinătate” să poată fi primită sau realizată în clipa în care Duhul vine să-Și facă locuința în cel credincios, dar faptul acesta nu este de ajuns, el se poate reînnoi (Fapte 4.31) și trebuie să se reînnoiască: acesta este în același timp privilegiul și răspunderea creștinului: „Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de Duh, vorbind între voi cu psalmi, cu cîntări de laudă și cu cîntări duhovnicești, lăudînd și cîntînd Domnului în inima voastră, mulțumind totdeauna Celui care este Dumnezeu și Tatăl, pentru toate, în Numele Domnului nostru Isus Hristos, supunîndu-vă unii altora în frica lui Hristos” (Efeseni 5.18-21).

Aici este vorba de o poruncă precisă, adresată tuturor creștinilor, pe care trebuie s-o pună în practică, avînd aceeași grijă pe care o au de a se feri să nu se îmbete.

Nu se spune: „Rugați-vă ca să fiți plini de Duh”, căci aceasta nu depinde de Dumnezeu, ci de noi; dacă sîntem plini de noi înșine, plini de lucrurile care ne preocupă atît de ușor inimile, Duhul Sfînt este, pentru a spune astfel, în imposibilitatea de a ne umple: tot locul este deja ocupat!

Nu se spune: „Umpleți-vă!” ci „fiți plini!” Să mărturisim tot ce ne lipsește, să ne prezentăm înaintea lui Dumnezeu ca niște vase goale: El le va umple cu Hristos, le va umple cu Duhul Său, nu odată pentru totdeauna, nu uneori, ci mereu. „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea”, spune Isus. „Cine crede în Mine, din inima lui vor curge rîuri de apă vie, cum a zis Scriptura” (Ioan 7.37, 38).

Dacă nu gustăm plinătatea aceasta, nu este decît o singură piedică: păcatul. Dacă Duhul Sfînt trebuie să ne facă să ne judecăm greșelile mărturisite, El este în noi un Duh de mustrare și nu poate, în același timp, să ne facă să ne preocupăm cu Hristos. Să ne așezăm deci în lumina lui Dumnezeu, să ne mărturisim lipsurile, cu siguranța că sîngele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește (în grecește: continuă să ne curățească) de orice păcat (1 Ioan 1.7).

Sînt trei consecințe ale plinătății Duhului:

- lauda,
- recunoaștința,
- supunerea unora față de alții.

Așa să fie partea oricărui răscumpărat!

Roada Duhului

Toate calitățile plăcute ale firii celei noi pe care ne-a dat-o Dumnezeu, acestea sînt roadele Duhului Sfînt care lucrează în cei credincioși.

Epistola către Galateni ne dă lista, nelimitată, a roadelor aduse de cele două firi ale credinciosului (și noi sîntem răspunzători să nu lăsăm să se desfășoare decît cele ale firii celei noi):

faptele firii păcătoase: desfrînare, necurăție, destrăbălare, idolatrie, vrăjitorie, vrăjmășii, certuri, gelozii, mîinii, neînțelegeri, dezbinări, secte, invidii, ucideri, beții, petreceri dezmățate și alte lucruri asemănătoare cu acestea (Galateni 5.19-21);

roada Duhului: dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blîndețe, stăpînire de sine (Galateni 5.22).

În ultima listă, cele dintîi trei trăsături ne prezintă rezultatele activității Duhului în noi, față de Dumnezeu; următoarele cinci sînt în legătură cu oamenii, iar ultima se referă la noi înșine. Și se pune întrebarea: Ce roade aducem?

PARTEA A TREIA

Darurile duhovnicești

„Unuia i-a dat cinci talanți, altuia doi și altuia unul: fiecăruia după puterea lui.”

(Matei 25.15)

Darurile, slujbele, lucrările

A confunda darurile Duhului Sfânt cu darul Duhului Sfânt înseamnă a confunda ceea ce este dat cu Cel care dă.

În vechiul legământ, Duhul Sfânt însuflețea pentru un timp pe unii oameni pentru câte o lucrare deosebită, dar El Se putea apoi retrage (compară Judecători 13.25 cu 16.20). În economia creștină, Duhul Sfânt este dat celor credincioși, ca să fie cu ei „pentru totdeauna” (Ioan 14.16); El împarte fiecăruia din mădularele lui Hristos „haruri” care îi fac în stare să-și împlinească anumite lucrări pentru binele tuturor.

Un exemplu, deși, fără îndoială, nedesăvârșit, ne-ar putea ajuta să înțelegem versetele 4-6 din 1 Corinteni: Să presupunem că o persoană tocmai a obținut o diplomă de profesor în învățământ. Aceasta este o calificare omenească și ea poate să ne dea ideea calificării duhovnicești pe care Duhul Sfânt o acordă în mod suveran mădularelor trupului lui Hristos, în vederea slujirii dată de Domnul sau pentru a putea face față în această slujire.

Un anumit post îi este apoi încredințat și slujba lui este precizată de directorul la care lucrează. Aceasta ar corespunde cu slujba la care ne cheamă Domnul, slujbă pe care El ne-o încredințează și noi trebuie s-o împlinim potrivit vocii Sale.

Avînd astfel calificarea și un post corespunzător, trebuie apoi ca această persoană să învețe pe elevi, ca să fie de folos; mai mult, pentru a fi cu adevărat de folos, trebuie să predea elevilor chiar materia pentru care este calificat. Pe de o parte un inspector va veni să controleze învățătura dată, pe de altă parte rezultatele obținute vor da mărturie despre calificarea profesorului în exercițiul funcției lui. Aceasta ar corespunde cu activitățile care ar trebui să fie, pe de o parte sub răspunderea celui credincios, dar de altă parte datorită ungerii Duhului, cu autoritatea Domnului, sub controlul lui Dumnezeu însuși. Dacă sînt „felurite lucrări”, Dumnezeu este Cel care „lucrează totul în toți”.

Sînt oare numai nouă daruri duhovnicești?

Unii așa spun. Însă aceasta este o abatere de la ce ne învață Scriptura. Să citim versetele 1-4 din 1 Corinteni 12.

- Expresia „daruri duhovnicești” din unele traduceri în versetul 1 nu se găsește în original (și nici în versetul 1 și 12 din capitolul 14). Cuvîntul grec de aici fiind neprecis în limbajul nostru, a putut fi tradus „(manifestările) duhovnicești”, „(lucurile) duhovnicești” sau „(darurile) duhovnicești”, cu condiția ca termenul ales de traducător să fie pus în paranteze, ca să se înțeleagă că nu se găsește în original. Aceasta nu înseamnă că tăgăduim realitatea „darurilor duhovnicești”, însă oricine nu folosește un vocabular biblic este aproape inevitabil pe panta de a se depărta de adevăr, în învățătură.

- Dacă în versetul 4 întîlnim în unele traduceri numai cuvîntul „daruri”, atunci este firesc să se facă legătură cu versetul 1, să te gîndești la „daruri duhovnicești”. Însă în original, în versetul 4 nu este folosit cuvîntul „dar” (dorea), ci cuvîntul „charisma”, care înseamnă „dar al harului” (dar primit prin har). Corinteni nu erau lipsiți de nici unul din aceste „daruri ale harului” (1 Corinteni 1.7).

Găsim aici, în versetele 8-10, o listă de nouă daruri ale harului. Apostolul are grijă să spună de 5 ori chiar în acest capitol, printre altele în versetele 4 și 31, celelalte trei rînduri fiind în legătură cu vindecările. Lista aceasta însă nu este limitativă; în adevăr, tot în capitolul acesta sînt adăugate alte daruri, în versetele 28-30; un dar de a învăța pe alții este de asemenea o calificare a Duhului, este un dar al harului (1 Timotei 4.14; 2 Timotei 1.6). Sînt de asemenea listele din Romani 12.6-8 și din 1 Petru 4.7-11, fără a mai vorbi despre cele din Efeseni 4.11, unde un alt cuvînt grec (doma) este folosit.

Observăm apoi că cele ce se pot numi „darurile Duhului” în 1 Corinteni 12.7-11 și „darurile lui Hristos” în Efeseni 4.7-11 sînt socotite ca „daruri ale lui Dumnezeu” în 1 Corinteni 12.28. De altfel, nu El este Cel care lucrează totul în toți (versetul 6)?

N-ar fi de folos să dezvoltăm aceste puncte, dacă nu s-ar socoti deosebite „darurile de har” și „darurile” numite „duhovnicești”, în timp ce Cuvîntul le unește într-o singură expresie: Apostolul Pavel poate spune: „Doresc mult să vă văd, ca să vă fac parte de vreun dar de har duhovnicesc, ca să fiți întăriți” (Romani 1.11).

Există creștini adevărați „necarismatici”?

În afara celor 5 cazuri ale cuvîntului „charisma” pe care le-am văzut în 1 Corinteni 12, sînt altele 12 care ne arată clar că aceste „daruri de har” nu se limitează la manifestările duhovnicești ale acestui capitol și cu atît mai puțin la darul limbilor. „Charisme” sînt haruri date unor credincioși pentru a fi folosite.

Romani 12.6-8: slujirea, învățătura, îndemnul, dărnicia, conducerea unei adunări creștine, facerea milosteniei... sînt „charisme”.

1 Corinteni 1.7: corintenii nu duceau lipsă de nici un fel de dar al harului (charisma), în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos.

1 Corinteni 7.7: „Fiecare are de la Dumnezeu darul lui de har, unul într-un fel, altul într-altul”. Aici, faptul de a rămîne necăsătorit este arătat ca un har (charisma) dat lui Pavel.

1 Petru 4.9-11: primirea de oaspeți, faptul de a vorbi într-o adunare ca și cum ar vorbi cuvintele lui Dumnezeu, slujirea creștină ... sînt numite daruri ale harului felurit al lui Dumnezeu.

Romani 5.15-16; 6.23; 11.29: „lucrarea lui Hristos”, „viața veșnică”, „făgăduințele făcute israeliților” sînt de asemenea numite daruri de har. (Să notăm și celelalte cazuri: *Romani 1.11; 2 Corinteni 1.11; 1 Timotei 4.14 și 2 Timotei 1.6*).

Sînt unele daruri de har (charisma) care izbesc privirile mai mult decît altele, dar toate vin de la Duhul lui Dumnezeu și sînt deci supranaturale. Și nu se deschide ușa contrafacerilor, atunci cînd se caută, uneori într-un mod bolnăvicios, numai darurile care izbesc privirile?

Creștinii numiți pe nedrept „necharismatici” nu înlătură nicidecum darurile zise duhovnicești; ei le acceptă pe toate, cu recunoștință față de Dumnezeu, în măsura în care ele vin de la El și în care cei care le arată sînt supuși Scripturii. Dar să nu acceptăm contrafacerile! Care este criteriul sigur, fără greșală, care să ne îndrumeze? Cuvîntul lui Dumnezeu!

Pot totii credincioșii să aibă același dar?

Așa este învățătura pe care unii pretind s-o scoată din versetul acesta: „Aș dori ca toți să vorbiți în limbi, dar mai ales să prorociți” (*1 Corinteni 14.5*). Însă este o diferență mare între dorințe și realitate. Același verb (în grecește) este folosit, de exemplu, în:

1 Corinteni 7.7: „Eu aș vrea ca TOȚI oamenii să fie ca mine” (adică necăsătoriți), însă apostolul adaugă: „dar FIECARE are de la Dumnezeu darul lui de har, unul într-un fel, altul într-altul”.

1 Timotei 2.4: Dumnezeu „dorește ca toți oamenii să fie mîntuiți și să vină la cunoștința adevărului”, dar noi știm că numai cei care cred vor fi mîntuiți.

Este adevărat că noi toți trebuie să dorim darurile duhovnicești, dar apostolul precizează că darurile acestea nu sînt pentru a face din ele un obiect de podoabă, ci ele sînt pentru zidirea adunării. Duhul ni le va da sau nu ni le va da, potrivit înțelepciunii și suveranității Lui. Să notăm că ori de cîte ori apostolul îndeamnă pe credincioși să-și arate cu înflăcărare dorința după darurile de har (*1 Corinteni 12.31; 14.1,12*), el subliniază utilitatea darurilor care sînt „cele mai bune”, numind în mod special „prorocia”, în vederea „zidirii adunării”. Și poate smerenia să îndemne pe unii creștini să caute numai darul care să izbească privirile, al limbilor,

care, el singur, nu este de nici un folos pentru zidirea colectivă? Ne temem că nu! Avînd în vedere timpul în care ne aflăm, n-ar trebui oare să cerem Domnului să înmulțească darul deosebirii duhurilor?

În capitolul 12 din 1 Corinteni găsim trei principii fundamentale în legătură cu darurile de har:

- felurimea darurilor (versetele 4-6),
- împărțirea acestor daruri potrivit bunei plăceri a Duhului lui Dumnezeu (versetul 11),
- faptul că nu toate darurile sînt pentru toți.

Acest adevăr de la urmă este arătat sub forma

- de 9 repetări în versetele 8-10: „unuia... altuia... și altuia.”

- unei asemănări cu mădularele trupului omenesc: mădularele sînt diferite, funcțiile sînt diferite, și așa trebuie, ca să fie într-adevăr un trup; „dar toate acestea le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum îi place” (versetele 11-27).

- unor 7 întrebări, care au toate un răspuns negativ: „Oare toți sînt apostoli? Toți sînt proroci?... Toți vorbesc în limbi?” (versetele 28-30).

Terminînd această cercetare scurtă a darurilor Duhului, am dori să punem o întrebare: Sîntem noi mădulare ale trupului lui Hristos, care împlinesc funcțiile care ne-au fost rînduite, avînd calificările primite de la Duhul Sfînt? Fiecare să dea un răspuns.

Scriptura zice:

„Ca niște buni administratori ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul de har pe care l-a primit” (1 Petru 4.10). Și: „Căci, după cum într-un singur trup avem mai multe mădulare și mădularele n-au toate aceeași lucrare, tot așa și noi, fiind mulți, sîntem un singur trup în Hristos și fiecare în parte mădulare unii altora. Avînd felurite daruri, după harul care ne-a fost dat”... să ne îndeplinim lucrările (Romani 12.48)

Concluzie

„Dacă rămîne în voi ce ați auzit de la început, și voi veți rămîne în Fiul și în Tatăl” (1 Ioan 2.24).

Nu este decît vreo jumătate de secol de cînd s-a început să se învețe că vorbirea în limbi era semnul inițial și de nelipsit al botezului Duhului Sfînt; deci aceasta nu este o învățătură „de la început” și am văzut că nu este o învățătură biblică. Ea este cheia de boltă a unui întreg sistem a cărui învățătură se depărtează mult de „credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna”:

- ea face ca lucrarea să depindă de darurile duhovnicești,
- socotește că darurile duhovnicești depind de botezul Duhului Sfînt,
- socotește botezul Duhului ca real, numai dacă are „vorbirea în limbi”.

A trebuit să se aștepte secolul al XX-lea, „timpurile din urmă”, „timpurile grele” (1 Timotei 4.1; 2 Timotei 3.1), pentru a învăța cu uimire că, de-a lungul unor secole numeroase, Biserica s-a zidit fără slujitori și fără daruri duhovnicești, prin niște oameni care nu erau botezați cu Duh Sfînt... pentru singura pricină că persoanele acestea nu vorbeau în limbi! Iată unde ajunge o învățătură întemeiată pe „experiență” și nu pe Cuvîntul lui Dumnezeu.

Gîndurile următoare ne-au reținut atenția și de aceea le prezentăm cititorilor:

Nu există experiență creștină care să ne permită să ajungem deodată la maturitate; nimeni nu poate să fie „un părinte” în Hristos, înainte de a fi „copilaș” și apoi „tînăr”; a crede că se poate, înseamnă a fi deja înșelat.

Chiar adevăratul dar al limbilor n-a rezolvat niciodată toate problemele creștine! El n-a fost dat cu acest scop, ci a fost dat în mod suveran de Duhul, pentru a fi de folos. Cel care nu-l avea, nu trebuia să-l dorească; cel care îl avea, nu trebuia să se laude cu el (așa cum citim în 1 Corinteni 4.7).

Starea bolnăvicioasă de așteptare în care sînt ținuți unii credincioși poate să aducă un dezechilibru, un deranjament, o descurajare, o dezamăgire care ar conduce la o stare depresivă și la pierderea bucuriei mîntuirii.

Sfaturi de felul acesta: „înlăturați rațiunea”, „faceți vid” deschid ușa tuturor felurilor de influențe nenorocite și stăpînirilor demonice.

Unii creștinii au reușit să „deosebească duhurile” la unele persoane pline de propria lor voință și care ziceau că vorbesc în limbi: darurile lor erau de origine demonică (să ne amintim cuvintele Scripturii din 1 Corinteni 12.1-3; 1 Ioan 2.22; 4.1-2).

Sînt persoane născute din nou care se lasă înșelate de viziuni mincinoase, de descoperiri, de apariții de îngeri sau chiar a lui Isus Hristos. Unele dintre ele au sfîrșit în învățătura care susține existența inspirației directe de la Dumnezeu, în nebunia propriei lor importanțe sau chiar în spital.

Pentru a termina, voi cita mărturia unui evanghelist german: „Sînt mai mulți ani de atunci, cînd aveam obiceiul să mă întîlnesc în fiecare lună cu niște prieteni, ca să ne rugăm timp de o săptămînă. Ceream putere de sus, o nouă Cincizecime și darurile Duhului. Am primit atunci descoperiri și viziuni atît de minunate, încît toți am fi fost înșelați, dacă Dumnezeu n-ar fi avut milă de noi și dacă noi n-am fi ascultat de porunca de a pune duhurile la probă. Toate acelea nu erau decît viclenii ale Diavolului. Cei care au fost înșelați de descoperiri mincinoase, ajung de obicei, fără să știe și fără să vrea, să înșele și pe alții. Ei devin astfel niște instrumente în mîinile duhurilor rele. Aceste duhuri pe care noi le-am dat pe față ca fiind de origine satanică, au făcut lucruri atît de minunate! Ne-au zis, de exemplu, că vom primi Duhul Sfînt, că vom vesti evanghelia în toată Germania, că vom vindeca pe bolnavi, că vom alunga duhurile și că vom construi spitale. Acești îngeri ai lui Satan voiau să ne așeze sub influența lor și să ne conducă pe căi greșite. Faptul acesta ne-a învățat să refuzăm tot ce nu se potrivește în totul cu Cuvîntul lui Dumnezeu".

Mărturia aceasta să fie ca o punere în gardă și Cuvîntul Domnului nostru să ne fie singura călăuză pînă la venirea Sa din nou!

În fața atîtor exagerări, contrafaceri și înșelări, îndemnăm pe fiecare să se adreseze în umilință lui Dumnezeu pentru a putea deosebi lucrurile.

Vom termina, amintind cuvintele acestea ale apostolului Pavel:

„Și mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoștință deplină și orice pricepere, ca să deosebiți lucrurile cele mai alese, pentru ca să fiți curați și fără vină pînă în ziua lui Hristos, fiind umpluți cu roada dreptății, care este prin Isus Hristos, spre slava și lauda lui Dumnezeu" (Filipeni 1.9-11).

Cuprinsul

Prefață

Partea I Nașterea din nou

Ce este nașterea din nou?

Ucenicii lui Isus erau ei întorși la Dumnezeu înainte de jertfirea adusă la cruce?

Credincioșii din Vechiul Testament aveau ei viața din Dumnezeu?

Concluzie

Partea II Botezul Duhului

Personalitatea și divinitatea Duhului Sfânt

Diferite caractere sub care Duhul Sfânt este prezentat în Cuvînt

Cîteva lucrări ale Duhului Sfânt

Expresii care nu trebuie confundate

Ce înseamnă cuvintele „a fi botezat”?

Trebuie să fii botezat cu foc?

Ce este botezul cu Duh Sfânt?

Cum poți să faci parte din trupul lui Hristos?

Duhul Sfânt „în voi” și Duhul Sfânt „peste voi”

Depinde botezul Duhului Sfânt de botezul cu apă?

În ce fel a fost dat Duhul Sfânt în cartea Faptele Apostolilor?

Pentru cine este darul Duhului Sfânt?

În ziua de azi, cînd se primește Duhul Sfânt?

Cum este dat Duhul în zilele noastre?

Este vorbirea în limbi semnul caracteristic al primirii Duhului?

Care sînt, potrivit Scripturii, semnele primirii Duhului?

Plinătatea Duhului

Roadă Duhului

Partea III Darurile Duhovnicești

Darurile, slujbele, lucrările

Sînt oare numai nouă daruri duhovnicești?

Există creștini adevărați „necharismatici”

Pot toți credincioșii să aibă același dar?

Concluzie